

| VRBÁTKY | DUBANY | ŠTĚTOVICE |

Triangl

www.vrbatky.cz

Slovo úvodem

Vážení čtenáři,

opět se blíží období, kdy většina lidí nějakým způsobem bilancuje uplynulý rok a těší se na svátky míru a klidu. A opět je tu také časopis Triangl, který se letos už po 19. snaží svým způsobem bilancovat a zdokumentovat to, co se stalo v našich obcích a co stojí za připomenutí. Kromě toho se zde dočtete spousty dalších zajímavostí, uvidíte

mnoho obrázků, článků v už tradičních rubrikách a mnoho dalšího, jak už jste zvyklí.

Budeme rádi, když se vám letos časopis opět bude líbit.

Vážení čtenáři, protože se blíží ten zmiňovaný konec roku 2017, přejeme vám krásné prožití letošních Vánoc a do nového roku jen to nejlepší.

- redakce -

Slovo starosty

Vážení spoluobčané,

je mi ctí, že vás mohu touto cestou oslovit a shrnout v krátkosti to, co se za uplynulé období podařilo a co nás v následujícím čase ještě čeká.

V úvodu roku 2017 jsme si prošli neplánovanou personální změnou na radnici, kdy se dlouholetý starosta Ing. Ivo Zatloukal rozhodl odejít z orgánů vedení obce a věnovat se práci při řízení agend na úrovni Olomouckého kraje. Od té doby se tak pokouším navázat na to dobré, co se v minulosti podařilo a spravovat naše obce tak, aby se nám v nich i nadále žilo dobře.

V minulosti byla naplánována a vyprojektována celá řada investic, které bylo nutné začít realizovat a přivést je do zdárného konce. V měsíci březnu tak započala výstavba nových bytových jednotek v budově školícího centra u hřiště ve Vrbátkách. Ve čtyřech bytech pak v průběhu listopadu 2017 najdou dočasné útočiště mladé rodiny.

Nejvýznamnější investiční akcí, která byla letos zahájena a jejíž realizace potrvá i většinu příštího roku, je stavba

sportovní haly, která přinese dlouho očekávaný prostor pro výuku tělesné výchovy našich dětí a vyžití místních sportovců a sportovních klubů.

Důležité je sportovní halu nejen postavit, ale především následně nastavit takový systém jejího provozu, který zajistí její optimální využití a zároveň dostupnost těchto prostor skutečně pro všechny. A to bude úkolem, který je neméně důležitý a možná i náročnější, než samotná výstavba. Dokončení stavby a zahájení provozu v nové sportovní hale je plánováno na říjen 2018.

Další nepřehlédnutelnou změnou ve vzhledu našich obcí je osvětlení na stezce mezi Vrbátkami a Dubany. Letos tak byla zahájena výstavba veřejného osvětlení, o kterou si občané říkali již od počátku otevření této stezky. Stožáry veřejného osvětlení jsou osazeny inteligentními svítidly s LED technologií, která si kromě automatického zapínání a vypínání podle denního času umí dokonce měnit intenzitu světla podle časového rozvrhu tak, aby v noci zbytečně neoslňovaly, šetřily

Vydavatel: Obec Vrbátky / IČO 00288934

Triangl, 19. ročník, 2017

Datum vydání: prosinec 2017

Redakce: Tomáš Hrbata, Hana Kulhajová, Jana Tajovská, Martina Stoklásková, Jiří Voítl

Korektury: Helena Švancarová

Grafická úprava: Milan Matoušek

Tisk: Trifox Šumperk

Vydavatel nenese odpovědnost za údaje a názory autorů jednotlivých článků.
Redakce si vyhrazuje právo na drobné stylistické úpravy textu.

Triangl

energii, ale zároveň poskytovaly dostatek světla pro kolemjdoucí.

Sportovně založeným z vás pak budou sloužit nově postavená work-outová hřiště. Tyto nové posilovací prvky jsou v poslední době velice oblíbené a jsou vyhledávaným místem, kde si posilováním ve venkovním prostředí můžete zlepšit svoji fyziku. Každá z našich obcí má jedno takové hřiště, které bylo postaveno za spolufinancování pomocí dotací Ministerstva pro místní rozvoj. V Dubanech jsme umístili posilovací sestavu v parku vedle hřbitova, ve Vrbátkách u hřiště na sídlišti „Mačkalov“ a ve Štětovicích si pak můžete na těchto prvcích zacvičit v parku.

Kromě realizace těchto akcí se letos podařilo připravit projekty pro žádosti o dotace na rekonstrukci hasičské zbrojnice, obnovu odborných učeben na základní škole ve Vrbátkách. Pro případný dotační program je nyní připravován projekt rekonstrukce budovy márnice u hřbitova v Dubanech. Dále se připravuje studie na přestavbu dvorního traktu naší radnice, kde by měly vzniknout dílny, garáže a šatny pro pracovníky obce.

Do finále se rovněž blíží uzavření smlouvy o koupi fary vedle kostela v Dubanech. V budově, která je chráněna Národním památkovým ústavem, pak budou adaptovány prostory pro potřeby kulturně společenského vyžití (reprezentativní sál pro besedy a koncerty, hudební škola, knihovna...). V souvislosti s tím bych rád požádal naše občany o návrhy na využití prostor této historicky cenné stavby. Pokud vás napadne, jak by mohly být jednotlivé místnosti využity, napište mi vaše náměty na starosta@vrbatky.cz.

V nejbližší době nás pak čeká realizace výsadby stromů podél polní cesty zvané „Řezníčkova“, která vede ze Štětovic směrem na Kraličky. Podél stávající polní cesty tak bude vysázeno téměř 100 ks lip a dubů, které vytvoří přirozený větrolam, bránící erozi půdy a poskytující útočiště ptactvu a zvířectvu žijícímu v našich polích.

Důležitou aktivitou, na kterou jsme dostali dotaci více než 1 milion korun, je zavedení systému sběru tříděného odpadu přímo z domácností. Pro ty, kteří budou mít o tuto službu zájem, to bude znamenat, že dostanou do své domácnosti kontejnery na tříděný odpad („popelnice“ na plast a papír), které budou pravidelně odváženy, podobně jako nyní komunální odpad. Občané zapojení do tohoto systému sběru pak budou mít možnost získat slevu na poplatcích „za odpady“.

Výhledově je před námi celá řada dalších projektů, které naše obec ještě více zatraktivní a přinesou něco nového a zajímavého. Jako například plán na vybudování rybníka, obnovy polních cest, opravy hřišť, úpravy veřejného prostranství a ostatní vylepšení našeho okolí. Věřím, že dalším

úsilím se nám bude dařit rok od roku zlepšovat a opravovat celý náš katastr. Čeká nás toho opravdu mnoho a není tak pravdou, když kolem sebe občas slyším, že „...už je u nás všechno vybudováno a není vlastně co dál dělat.“

Naše obec se však může pochlubit nejen investicemi do našeho majetku.

O kulturně společenské vyžití v našich obcích se již dlouhou dobu stará kulturní komise, která je skutečným motorem ve společenském dění v našich obcích. Tým kulturní komise se schází pravidelně téměř každý týden a neúnavně připravuje jednu společenskou akci za druhou. Ať již jsou to události pravidelné jako hodové oslavy, kácení máje, šibřinky, štětovický cyklokros, drakiáda, obecní ples, či jednorázové akce jako bylo pohoštění „vyslance kardinála Troyera při jeho vizitační jízdě krajem“, kterou pořádalo Muzeum kočárů z Čech pod Kosířem.

V letošním roce se kolektivu kulturní komise podařilo sestavit důstojnou prezentaci našich obcí, kterou oslovili porotce soutěže Vesnice roku 2017. Výsledkem je tak zisk ocenění za spolupráci se zemědělskými subjekty Oranžová stuha. Tohle ocenění v rámci Olomouckého kraje získá pouze jedna ze zúčastněných obcí a letos jsme to byli právě my. Díky tomu jsme postoupili do celostátního kola této soutěže a tam jsme získali úžasné 3. místo, s nímž je spojeno nejen prestižní ocenění pro naši obec, ale i příslib dotace 700.000 Kč na některý z plánovaných investičních projektů.

Velký dík tak patří celému týmu kulturní komise, bez jehož nadšení by se tohoto úspěchu nikdy nedosáhlo.

Závěrem pak mohu konstatovat, že v následujícím roce nás čekají další z řady voleb. Tuto „šňůru“ odstartovaly v říjnu parlamentní volby. Dále bude pokračovat volbou prezidenta na začátku roku a na podzim příštího roku pak komunálními volbami členů zastupitelstva.

V tomto „super-volebním“ období přeji nám všem, abychom dokázali odlišovat pravdu od lži, mystifikací a překroucených výkladů reality. Bohužel se stále přesvědčuji o tom, jak snadné je uvěřit planoucímu projevu, plnému polopravd, mlžení a výmyslů. Je totiž mnohem pohodlnější přijmout lež, než věnovat energii zjišťování faktů, na jejichž základě si pak vytvoříme skutečně vlastní názor. Proto bych si přál, abychom v sobě vždycky našli sílu odolat pokušení a nepodlehli sprosté lži v obalu krásné výřečnosti a dokázali se prosekat džunglí polopravd a odhalit skutečnou realitu.

Do nastávajícího roku 2018 přeji všem našim občanům vnitřní sílu k boji s každodenními problémy a „šťastnou ruku“ při výběru těch, kteří nás budou reprezentovat.

Pavel Novotný

Předtím a nyní

Byty – školící centrum

Osvětlení Dubany

Venkovní hřiště

Sportovní hala

Vrbátky se pyšní

3. místem celostátní Oranžové stuhy

Ocenění „Oranžová stuha“

Soutěž Vesnice roku je každoročně organizována Ministerstvem pro místní rozvoj, Spolkem pro obnovu venkova, Svazem měst a obcí a Ministerstvem zemědělství. Ministerstvo zemědělství je garantem mimořádného ocenění „Oranžová stuha České republiky“. Soutěž je organizována v krajském a celostátním kole. Cílem ocenění „Oranžová stuha“ je vyhledávat, zveřejňovat a ocenit příklady dobrých výsledků partnerství obce a zemědělského subjektu/zemědělských subjektů (zemědělského nebo lesnického podniku, popř. místní dobrovolné organizace z resortu zemědělství, jako např. myslivci, rybáři, včelaři) při obnově vesnice a rozvoji venkova, přičemž ze strany obce může být toto partnerství naplňováno také v rámci dobrovolného svazku obcí nebo Místní akční skupiny. (Zdroj: web Ministerstva zemědělství)

Rok se s rokem sešel a máme již podruhé možnost pochlubit se úspěchy naší obce v soutěži Vesnice roku. Loni, když jsme se přihlásili poprvé, jsme se spokojili s „Cenou naděje pro živý venkov“, ale letos jsme si dali vyšší metu – získat pro obec nějakou tu „stuhu“. A povedlo se...

Při prezentaci před hodnotící komisí 16. června jsme tentokrát více než loni vyzvedli spolupráci obce se zemědělci. Po návštěvě obecního úřadu a přivítání jsme komisi zavedli do budovy ZŠ ve Vrbátkách a na školní zahradě jsme si společně připili na hladký průběh stavby sportovní haly, a dokonce jsme odhalili její základní kámen. Po krátké vyjíždce po všech částech obce jsme komisi pozvali opět na zahradní slavnost, tentokrát na štetovickou Zlatou farmu. Pro přepravu od cukrovaru k farmě jsme využili zapůjčené koloběžky, abychom se po cestě ani malinko nenudili.

Představili jsme návštěvě nejen Zlatou farmu, ale i činnost místních spolků a komisí. Déšť a kroupy, které přišly po jejich odjezdu, nám zřejmě přinesly štěstí. V krajském kole soutěže jsme získali Oranžovou stuhu – ocenění za spolupráci obce a zemědělského subjektu, v našem případě Zlaté farmy. K tomuto ocenění se váže i možnost čerpání dotace.

Místo oslav ale začaly přípravy na celostátní kolo. 5. září v 8.00 jsme byli připraveni přivítat komisi celostátní Oranžové stuhy. Během dvouhodinové prezentace obce, Zlaté farmy, činnosti soukromých zemědělců, včelařů, rybářů, myslivců i holubářů jsme si prohlédli také nově otevřený Štetovický skanzen. Vyhlášení výsledků byl velký zážitek, pan starosta byl i se Štetovickými slepičkami pozván na obřad do Valdštejnského paláce v Praze, kde sídlí Senát České republiky.

Kromě krásného 3. místa v celostátním kole je pro nás výhrou i šek na čerpání dotace v celkové výši 700.000 Kč. Zlatka Mádrová byla oceněna i jako výjimečná osobnost v celé soutěži – za všechno, co se jí povedlo na Zlaté farmě vybudovat.

Tento titul, peněžitá odměna i zvýšení povědomí v celé republice, že Vrbátky nejsou jenom cukrovar, jsou zaslouženou odměnou, ale je potřeba poděkovat všem, kteří se na tomto maratonu podíleli, ať už menším či větším dílem. Veškeré přípravy programu, občerstvení, zařizování, zpracovávání potřebných dokumentů, výzdoba, to vše zabere mnoho volného času, ale na druhou stranu stojí to za to. Jménem redakce děkuji Kateřině Kubjátové, Jitce Šálkové, Martině Stokláskové a Zlatě Mádrové.

A kdybychom se zase někdy přihlásili, doufám, že opět žádnou ostudu neuděláme...

Obec očima hodnotící komise

Obec Vrbátky získala ocenění Oranžová stuha za příkladnou spolupráci obce se zemědělskými subjekty a místními spolky, které se společně podílejí na obnově vesnice a rozvoji venkova a aktivně se zapojují do obnovy krajiny. Ve spolupráci se všemi zemědělskými a dobrovolnými subjekty (myslivci a včelaři) je v obci prováděna údržba zeleně podél účelových komunikací, včetně vysazování původních dřevin a zimní údržba. Komise ocenila snahu, cíle a vize paní Ing. Zlaty Mádrové, která provozuje Zlatou farmu a je velkým přínosem pro celou obec Vrbátky.

- redakce -

Galerie osobností obce

Každý rok se Vám, našim čtenářům, snažíme v této rubrice představit zajímavé obyvatele našich obcí. Nejinak tomu bude i tentokrát. Letošní osobnost obce, paní Věra Voralová, věnovala práci s dětmi ze Základní školy ve Vrbátkách, jako pionýrská vedoucí, více jak 30 let. Vedoucí dělala při své práci a spousta dnešních rodičů i jejich dětí na chvíli v Pionýru a svoji Věrku s láskou vzpomínají. Paní Voralovou jsme navštívili a udělali s ní krátký rozhovor. Během rozhovoru paní Věra přinesla kroniku, kterou si pionýři vedli dlouhá léta, spousty fotografií a příjemně si s námi popovídala.

Paní Voralová, často slyšíme historky z dětských táborů, které jste pořádala pro děti ze základní školy. Jak jste se k této práci s dětmi dostala? Jako žákyně zdejší základní školy jsem začala jako praktikantka, bylo to tehdy na popud mého třídního učitele pana Cyrila Zbořila. Tenkrát na každé škole existovaly pionýrské skupiny a měly několik oddílů. Vždy jsem měla v oddíle žáky druhého stupně. Nejprve děvčata a časem k nám přišli i chlapci. Scházeli jsme se jedenkrát týdně ve škole. Po otevření mateřské školy jsme si za podpory tehdejší ředitelky paní Jitky Floríkové sklepní prostory upravili na klubovnu.

Dnešní mladí lidé asi netuší, co to vlastně pionýrské oddíly byly a čím se v nich děti zabývaly. Můžete nám jejich činnost nějak popsat? Činnost oddílu byla zaměřena nejen na hry a zábavu, ale i na získávání znalostí o přírodě. Často jsme chodili na výlety, sbalili jsme kotlík a šli třeba do Boleloucké skalky vařit guláš. Akce na úklid obcí bývaly i tenkrát, tak jsme s dětmi chodili uklízet obec nebo třeba pracovat na zahradu mateřské školy. Během roku jsme se zúčastňovali akcí, jako byly dálkový pochod „Pionýrská 25“, soutěž ve vaření „Zlatá vařečka“ a nebo

Má ráda děti

Věnovat se práci s mládeží vyžaduje nejen velké nároky na čas, ale i dobrý vztah k dětem a práci s nimi. Věnovat se výchově naší nejmladší generace v době po své práci, kdy většina ostatních občanů odpočívá, již několik roků, to vyžaduje opravdovou lásku k této namáhavé práci. Věra Krátká, pracovníce městského rozhlasu v Prostějově, oddílová vedoucí pionýrského oddílu Bobříků ze ZŠ Vrbátky se již věnuje této své zálibě plných deset roků.

Za tuto dobu vychovávala již nemalou řádku pionýrů, z nichž mnozí jsou dnes sami oddílovými vedoucími. S prací v pionýrské organizaci začala v sedmi letech,

kdy jako pionýrka vykonávala různé funkce jak v oddíle, tak ve skupinové radě. Po vstupu do ČSM začala pracovat nejprve jako instruktorka a potom jako oddílová vedoucí. Spolu se svým dřívejším oddílem byla v roce 1971 vybrána za dobrou práci do mezinárodního tábora míru v Seči u Chrudimi, kde spolu s pionýry ze 13 zemí prožila mnoho krásných chvil a navázala přátelství trvající do dnešních dnů.

Po odchodu některých děvčat ze základní školy byli poprvé přijati do oddílu chlapci, kterých je v dnešním kolektivu skoro polovina. 25. výročí založení pionýrské organizace slaví i oddíl Bobříků stejným způsobem jako všechny oddíly v celé naší vlasti – plněním výchovného systému a zapojením do celostátního putování P-25. Karatistky a sužky do symbolické kytice sbírají vrbátečtí pionýři s velkým zápletem a věří, že při oslavách 30. výročí SNP v srpnu letošního roku budou moci okresní radě zaslat čestné hlášení o úspěšném získání kytice 25 karatistů.

Plány tohoto mladého kolektivu nejsou malé. Sama vedoucí Věra Krátká říká: „Čeká nás ještě mnoho práce, ať už v nové budované klubovně, kterou nám zapůjčila mateřská škola ve Vrbátkách, tak i v celé práci při výchově naší mladé generace. Já osobně bych chtěla práci v PD ČSM zůstat věrná i dále, přestože práce s dětmi je velmi náročná, ale i krásná.“

třeba účast na okresních srazech pionýrů. Ty se konaly na vojenském letišti v Prostějově a později ve vojenském prostoru na Hamrech. Tam jsme si dokonce vyzkoušeli, jak se bydlí v zemljankách.

Spousta dnešních -tníků si vzpomíná i na tábory, které probíhaly během školních prázdnin. To byla taková odměna, takové vyvrcholení naší celoroční činnosti. Na první tábor jsme jeli v roce 1972 do Valšova. Nejdříve jsme jezdili na Konicko a poté několik let do Jeseníků na Malou Morávku a Ramzovou. Na tábořiště jsme si museli sami vše přivést – od stanů, vybavení kuchyně, zásob až po náradí nebo osobní věci. Sami jsme si postavili stany, WC, umývárnu jsme měli v potoku na kraji lesa. Vařili jsme v kotlíku a později v polní kuchyni s hliněnou pecí s plátem. Tábořiště bylo uprostřed lesa a museli jsme s vozíkem jezdit do vesnice pro pitnou vodu a potraviny.

Dopravu na tábor nám nejdříve zajišťovalo JZD, které nás zásobilo i zeleninou. Maminky nám přidaly kompoty, marmelády a podobně. V počátcích jsme měli jen stany typu A ze školy. Později už, a to byl pro nás přepych, jsme spali ve stanech s podsádkou. Často nás na tábory vozili vojáci z vojenského útvaru v Prostějově, kteří nám stavěli hangár. Ten jsme využívali v nepříznivém počasí.

Takže program pro pionýry byl pestrý? Programy táborů jsme vymýšleli tak, aby to děti bavilo a aby se nenudily. Samozřejmě byly táboračky, různé závody, karneval nebo třeba stezka odvahy. Děti v noci držely noční služby, ve kterých se po 2 hodinách střídaly. Na tyto tábory nejezdily jen děti ze základky, ale i studenti ze středních škol, kteří prošli našim „pionýrem“, a to jako pomocníci – praktikanti. Bylo to od nich milé, hodně nám pomáhali.

Povídá se i o některých mezinárodních setkáních. V 70. letech byl náš oddíl vybrán k reprezentaci okresní organizace na mezinárodní úrovni i na účasti na celostátních akcích. Nejdříve jsme se zúčastnili Mezinárodního tábora mládeže v Seči u sečské přehrady, kterého se zúčastnili pionýři z 9 zemí. Náš oddíl byl patronem dětí z Alžíru a Francie. V dalším roce se dívky našeho oddílu účastnily mezinárodního tábora v Polsku a jeden člen oddílu tábora v Mongolsku. Já, jako vedoucí, jsem se zúčastnila SFMS

v Berlíně a setkání mládeže s představiteli vlády na pražském hradě. V roce 1979 jsme byli účastníky akce „Praha patří pionýrům“, kde byli pionýři z celé republiky.

Proč jste svoji práci s dětmi ukončila? Po revoluci bylo naše tábořiště pionýrů zrušeno. Jezdili jsme ještě nějakou dobu na chatu cukrovaru na Ramzovou. Později vyrostly spousty jiných organizací, nebo se obnovily ty dřívější, a tak o „pionýra“ už nebyl takový zájem. Když se k tomu přidalo to, že slovo pionýr se na nějakou dobu stalo málem nadávkou, tak jsem s vedením pionýrů přestala. Přesto si myslím, a doufám, že moji pionýři mi to potvrdí, že jsme spolu prožili hodně pěkných chvil.

Paní Voralová ještě dlouhou dobu s láskou vzpomínala na celá ta léta, která s žáky základní školy jako pionýrská vedoucí prožila. A jsme si jisti, že „její pionýři“ i po letech s láskou vzpomínají na ni.

-redakce-

Poděkování

Revitalizace zeleně v našich obcích

Vážení spoluobčané, jistě jste si všimli, že v letošním roce došlo k podstatné úpravě zeleně v našich obcích.

Dobrý starosta ví, že úroveň péče o obecní pozemky je vzorem a inspirací pro ostatní obyvatele obce. Věnovat náležitou pozornost a péči všem plochám zeleně v obcích, ať už na návších, alejím kolem cest, výsadbám v okolí dětských hřišť, před hřbitovem, u kapliček, křížků, před ZŠ a MŠ, včetně květinové výzdoby obecních budov, ale rovněž v krajině, není jistě jednoduché. Vyžaduje to čas i finanční prostředky. Dobře založená a udržovaná zeleň se velmi pozitivně projeví na celkovém dojmu obce. A stejně jako může kvalitní péče o zeleň celkový ráz a kolorit vesnice vyzvednout a podtrhnout,

její zanedbání nebo neodborné zásahy do zeleně mohou způsobit, že celkový dojem bude velmi žalostný. Nicméně je to i jedna z povinností obce vyplývající přímo ze zákona. Tímto bych chtěla poděkovat paní Jitce Šálkové, která se letos velmi ochotně a odborně pustila do revitalizace zeleně v našich obcích. Děkuji.

Miroslava Burešová

* * *

Poděkování paní Marii Pluskalové

Vážení spoluobčané, ráda bych cestou časopisu Triangl poděkovala paní Marii Pluskalové za dlouholetou a příkladnou péči o obecní barokní kapli sv. Floriana z r. 1748 ve Vrbátkách. Tato kaple je hlavní památkou v naší obci a v roce 1995 byla obnovena díky daru rodáků dnes žijících v USA.

Kulturní památkou je od roku 1958. Jak jsem již zmínila, je zasvěcena sv. Florianovi, který je patronem hasičů a profesí, která souvisí s ohněm – pekařů, hrnčířů, hutníků a kominíků. Paní Marie Pluskalová se o kapličku starala houževnatě a pečlivě a stále je v centru její pozornosti. Tato její starost nebyla a není zdaleka samozřejmostí. Naši obci přeji, aby takových osobností bylo více.

Miroslava Burešová

Digitalizace škol – skutečně naše priorita?

V poslední době sílí ze všech stran hlasy, které upozorňují na neutěšený stav digitalizace našich škol. Náměstek ministra školství Mgr. Jaroslav Fidrmuc měl v zářijových Učitelských novinách k tomuto tématu třístránkový rozbor plný grafů a tabulek prokazující, proč je nutné zlepšit infrastrukturu (zasítování) škol, nakoupit nový hardware a software, aby naši žáci nezaostávali za zbytkem Evropy a světa. Možná bude pro naše čtenáře zajímavý i pohled z jiného úhlu, toho rodičovského, ale i učitelského, který jsme se snažili podpořit argumenty některých autorit v oboru vzdělávání a neurovědy.

Jako rodič se s nástupem negativních vlivů chytrých mobilů a tabletů potýkám denně. Pravidlo, že nejdříve úkoly do školy a pak zábava, funguje tak, že se domácí úkoly a učení odbydou velice rychle, jen aby si už naše desetiletá dvojčata mohla jít hrát Minecraft. Naštěstí jsme s manželem zavedli časové limity – dvě hodiny a dost. Pravidla hry musí určovat rodič. A sama vím, jak jsem si u půlročních „mimin“ slibovala, že televize bude to poslední, co dovolíme. Kluci měli rok a půl a už hltali „Krtčka“ z CD a já byla ráda, že mohu v klidu uvařit oběd. Tak dobře – hry na počítači budou tabu, co to dá. V pěti letech zvládali první jednoduché hry. V současné době teamují v Mineraftu. Doba nás stále tlačí dělat ústupky a z našich předsevzetí slevovat.

Naši rodiče tohle neřešili, měli jsme maximálně týden „zaracha“ – nejit ven. Dnešní děti by takový trest spíše přivítaly, protože oni ven na hřiště, za kamarády stejně moc nechodí. Hrají na počítačích hry nebo něco sledují na nejrůznějších stránkách. Ale zkuste zakázat na týden

mobil. No jen to zkuste... Zaměstnáváme své děti v nejrůznějších kroužcích, posíláme je do „sportovek“, „na flétnu“, „do keramiky“, jen aby vyplnily čas smysluplnější činností.

Pokud dítě ve věku 10–15 let tráví 5–6 hodin denně ve virtuálním světě, je podle odborníků budoucím pacientem na klinice adiktologie, kde se léčí technologické závislosti. Rodič by měl mít přehled, jak dlouho a co dítě na tabletu či mobilu hraje, co vyhledává, s kým komunikuje.

Nastává problém i mezigenerační. Jako malá jsem chtěla být zpěvačkou, sestra doktorkou a „brácha“ popelářem nebo policistou. Současné děti chtějí být youtubeři. Za získané „laiky“ vydělávat milióny jako Gogo. Dědové a babičky mnohdy netuší, co je wifi, Google, natož „torečka“ nebo „ajrony“ z Minecraftu. Vychováváme generaci, která chce bez námahy „být pěkně ve vatičce“, hlavně teď hned. A má být youtuber Gogo nebo Martin Král skutečným vzorem pro život našich dětí?

Tak jako Karel Čapek obohatil svět o pojem ROBOT, tak po necelých sto letech vystupuje na scénu další nové slovo, a to SMOMBIE. Jedná se o člověka věčně napojeného na digitální technologie. Slovo vzniklo kombinací slov smartphone a zombie. Pojem tak konstatuje, že člověk připoutaný k digitálním technologiím je pro okolní svět „mrtvý“.

I na naší základní škole potkáte o přestávce občas nějakého SMOMBIE. Lépe řečeno, vrazí do Vás. Ale vždy se omluví, protože Vás jednoduše nemohl vidět. SMOMBIE zpravidla ožívají o přestávkách, protože během výuky mají svoje chytré mobily vypnuté v aktovkách a během hodiny se pokoušejí soustředit na výuku... nebo se tak alespoň tváří.

Podle německého psychiatra profesora Manfreda Spitzera, autora bestselleru „Digitální demence“ (vystudoval medicínu, filozofii a psychologii a v současné době je ředitelem Psychiatrické univerzitní kliniky v Ulmu), naše společnost stojí na třech základních pilířích: **vzdělání, empatie, vůle**.

A digitální média podle něj všechny tři poškozují. Tady si dovolíme volně parafrázovat jeho myšlenky:

Digitální technologie nejenže nepomáhají při učení, ale naopak zhoršují schopnost učit se. Nemáme děti nutit, aby se „šprtaly“, protože si všechno dohledají. Opravdu?! Aby člověk uměl dobře vyhledávat, musí toho neskutečně mnoho vědět. A hodně toho ví ten, kdo si hodně pamatuje. Paměť tvoří základ našeho myšlení.

Dalším pilířem naší společnosti je zmíněná empatie. Jak chcete založit fungující demokracii na lidech, kteří raději tráví čas s virtuálními přáteli?

Jako třetí zmiňuje Spitzer schopnost chtění. Dnešní mladí lidé už nejsou schopni ani ochotni soustředit se 15 minut na konkrétní problém, aniž by si přitom nekontovali e-maily nebo Facebook. Originál si můžete přečíst na: <https://goo.gl/hiHaZp> v článku s případným názvem „Kvůli tabletům společnost hloupne a dětské mozky se nevyvíjejí, tvrdí psychiatr“.

Manfred Spitzer se v druhé polovině rozhovoru rovněž zamýšlí nad otázkou, proč nás asijské země předbíhají nejen ve vzdělanosti, a nachází zajímavou souvislost: Když se v Německu zeptáte studentů, kdo je dobrý v matematice, odpoví Vám: „Ten, kdo je nadaný na matematiku.“ Pokud stejnou otázku položíte v některé z asijských zemí, odpoví vám studenti: „Ten, kdo se hodně učí.“

V kontextu s tím nám přijde velmi zajímavý pohled současného ministra školství, prof. PhDr. Stanislava Štecha, CSc. V rozhovoru pro časopis Komenský v červnu letošního roku odpovídal na podobnou otázku: „Proč v mezinárodních srovnáních asijské země předbíhají zbytek světa, když často používají metody, které se v Evropě považují za zastaralé, nevhodné a přežitě?“ Tady si dovoluji velmi zkráceně citovat: „Jsou to země, které staví na disciplíně, drilu, silné váze domácího doučování. A žáci z těchto zemí jsou nakonec velmi úspěšní. Takže oni se vlastně zaměřují na učivo, ještě metodami, které jsou u nás kritizovány. A žáci umí a mají i výsledky. Je zajímavé, že tyto země, kde je kladen veliký důraz na disciplínu a drilování, jsou důkazem, že dril není v protikladu ke kreativnímu řešení problémů. Je to proces, který má fáze, a vyniká ta fáze drilovací, algoritmizující, protože zacházíme s nováčkem kultury (myšlen žák), který si musí osvojit pevné opěrné body.“

Celý rozhovor najdete na: <https://goo.gl/riWe2i>

Myšlenky hodné zamyšlení...

Ve škole se denně potýkáme s problémem, jak děti zaujmout, jakou metodu použít, abychom děti dokázali „vtáhnout“ do výuky, jak hodinu zpestřit, aby měly chuť se učit, aby je výuka bavila. A tady narážíme znovu na tvrdou konkurenci. Nevím, který z našich učitelů dokáže být zábavnější než videa na YouTube.

Proto přeji všem rodičům, aby si pro svoje děti našli dostatek času na to, aby jim mohli pomoci zdolávat „virtuální nástrahy“, které s sebou digitální doba nevyhnutelně nese, a aby v nich dokázali probudit zájem o jiné aktivity z reálného světa, které jim umožní získat pevnější základy do jejich budoucího života.

Ať jsou tablety, mobily a jiné digitální přístroje dobrými pomocníky a ne zlými pány, ať se naše nedospělé děti naučí technologii ovládat, ale ať technologie neovládají je.

Za kolektiv ZŠ Kateřina Kubešová, Vlasta Hrbatová a Michal Vysloužil, text redakčně upravily Kateřina Malenovská, Šárka Zachrdlová a Lada Souralová

Odpovědi na dva časté dotazy týkající se naší mateřinky

Kam se posunuje spolupráce mezi mateřskou školou a prvním stupněm naší základní školy?

Koncem loňského školního roku začal navštěvovat naši předškolní třídu pan učitel Řezníček, budoucí učitel prvňáčků. Hned při prvním setkání si ho děti oblíbily. Není divu. Nejen, že se s dětmi naučil novou říkanku, procvičil své svaly cvičením, zahrál si pohybovou hru, ale zapojil se

i do společných tematických hádanek. Děti si získal i tím, že se nebál lehnout s nimi na koberec a skotačit v duchu jejich her. Děti ho začaly brát jako kamaráda. To byl dobrý začátek. Hned při druhém setkání jim představil šachové figurky a seznámil děti i s jejich postavením na šachových polích. Pohoda ze setkání byla zřejmá. Získal si tak jejich důvěru a zároveň děti blíže poznal. Děti se začaly do

základní školy těšit ještě mnohem víc. Panu učiteli patří velký dík i obdiv.

V polovině září jsme jako každým rokem navštívili 1. třídu, abychom se podívali, jak se dětem ve škole daří. Při této návštěvě vidíme, co se dětem daří, ve kterých oblastech vzdělávání můžeme pokračovat, a někdy naopak, kde je potřeba být důslednější. Poznáme, kterou oblast můžeme zdokonalit tak, aby vstup do základního vzdělávání byl s co nejmenšími problémy. Jsou to 4 roky, co děti soustředíme k předškolnímu vzdělávání do třídy Sluníček. Postupně získáváme důležitou zpětnou vazbu a zkvalitňujeme naši práci. Je to znát i na úrovni dětí. Jejich připravenost nás utvrzuje v tom, že rozhodnutí zřídit předškolní třídu bylo správné. V 1. třídě byla cítit pohodová atmosféra. Děti si nemusely zvykat na nového pana učitele, na nové kamarády, ale již v září byly ve své třídě jako doma a mohly se věnovat vzdělávání naplno. Ukázaly nám, jak znají písmena, umí již číst krátká slova, mají dostatek vědomostí, dovedností, umí respektovat pravidla, jak jsou zvědavé, přitom se umí na učení soustředit. Mile nás potěšilo, že je s přípravou dětí spokojen i pan učitel.

Je dobré si uvědomit, jak je naše celoroční práce, spolupráce s panem učitelem budoucích prvňáčků i spolupráce s rodiči důležitá pro zdárný vstup dítěte na základní školu.

Jak se daří vzdělávání dvouletých dětí v naší mateřské škole?

Dvouleté děti navštěvovaly naši mateřskou školu již v předchozích letech, jednalo se vždy o dvě až tři děti. V posledních třech letech se snažíme tyto děti soustředit do třídy ve Štětovicích. Letos do Štětovic dochází 7 dvouletých dětí, do Vrbátek 2 a do Duban 1 dvouleté dítě. Jelikož je ve Štětovicích dvouletých dětí 7, bylo personální obsazení posíleno o 0,5 úvazku chůvy. Chůva spolupracuje s učitelkami, pomáhá dětem při sebeobsluze, při jídle, hygieně i oblékání. Zajišťuje dohled při hrách, zacílených činnostech, pobytu venku i při ukládání k odpočinku.

Pracoviště MŠ ve Štětovicích jsme zvolili pro jeho rodinnou atmosféru, která je nejmladším dětem moc blízká. Třída byla pro dvouleté děti uzpůsobena úpravou bezpečnostních, hygienických i vzdělávacích podmínek. Například režim dne prošel změnou, stravování pro nejmladší děti bylo posunuto o půl hodiny. Díky tomu se mohou děti v klidu najíst, mají dostatečný prostor pro sebeobsluhu, pro oblékání a dostatek času uložit se k odpočinku.

Vzdělávání dvouletých dětí je upraveno i v našem školním vzdělávacím programu. Je směřováno především ke zvládnutí sebeobsluhy, k pohybovému rozvoji a manipulaci s předměty. Největší prostor u takto malých dětí je věnován volným hrám. Děti mají možnost uplatňovat zvýšenou potřebu pohybu při ranních pohybových aktivitách i v průběhu všech činností, kde se přirozenou cestou uvolní, užívají si skotačení a tancování.

Paní učitelky, které mají ve třídách dvouleté děti, mají k těmto dětem pozitivní vztah a jsou stabilní.

Také jejich další vzdělávání směřujeme ke vzdělávání a specifikům práce s dvouletými dětmi.

Mile nás překvapilo, že náš adaptační program dostával i při vyšším počtu dětí. Děti se začlenily do kolektivu plynule a přirozeně.

Závěrem

Těší nás, že podle výsledků dotazníkového šetření pro rodiče jde naše mateřinka správným směrem. Jsme rádi, že naplněnost tříd je dlouhodobě vysoká. Děti odchází spokojené a připravené do základní školy. V tomto duchu se budeme snažit pokračovat i nadále.

Jako každým rokem bychom chtěli Vám všem popřát hlavně zdraví, štěstí a pohodu, která Vás bude provázet po celý příští rok, a zároveň poděkovat všem našim partnerům i sponzorům za skvělou dosavadní spolupráci. Přejeme Vám šťastný celý nový rok.

Za kolektiv mateřské školy
Milena Zapletalová – vedoucí učitelka MŠ

Centrum volného času ve Vrbátkách – Volňásek

Nový školní rok přinesl ve Volňásku změny. Nová vedoucí, nové kroužky a také nově plánované akce. Co pro Vás připravujeme a na co se můžete letos těšit?

Kromě stálých a tradičních kroužků, jako jsou flétnička, šikovné ručičky či sportovní a pohybové hry se mohou děti nově radovat z několika nových kroužků, a to například z moderních tanců, dramaťáčku, fotokroužku, hopsáčku, zumby, volejbalu, florbalu a v neposlední řadě Montessori dílniček.

Ačkoli jsou dílničky novinkou, již od počátku se těší velkému zájmu. Pod vedením Anny a Anety Žákových na děti čeká pečlivě připravený a zajímavý program s prvky Montessori pedagogiky. Hlavním heslem této filozofie je: „Pomoz mi, abych to dokázal sám!“. Takový způsob práce s dětmi staví na principech respektu vůči osobnosti dítěte, svobodném rozhodování a zodpovědnosti dítěte za to, co dělá. Tvořivé činnosti na děti také čekají v kroužku Dramaťáčku. Tento dramatický kroužek je pro všechny, kteří se rádi předvádí, hrají si, skotačí, či mají velký dětský sen stát se hercem. Na děti čeká plno zábavných her a aktivit, prostřednictvím kterých se naučí pracovat se svým tělem a výrazem obličeje, hrát různé role a naučí se ztvárnit specifické znaky daných postav. K divadlu ale také neodmyslitelně patří kulisy, kostýmy či rekvizity k jejich výrobě a práci s nimi děti také dostanou. Na závěr si pro nás náš malý herecký tým připraví divadelní představení. Pohybu

si děti užijí dostatek také v Hopsáčku. Tento kroužek je určen pro děti předškolního věku. Čeká na ně hodina plná tancování, poskakování, cvičení a pohybových her.

Na starší děti ale také myslíme a máme pro ně hned několik kroužků. Svou energii mohou vybit ve sportovních kroužcích. Jsou to kroužky volejbalu, florbalu a moderních tanců.

Novinkou je také Fotokroužek. O co se jedná? Tato zájmová aktivita je určena jak pro děti od 9 let, tak také pro dospělé. Čeká na Vás plno zajímavých informací, rad a tipů jak na lepší fotografie. Dozvíte se například, jak taková fotografie vzniká, co a jak můžu ve svém foťáku nastavit, nebo na co se při focení zaměřovat. Během roku nás čeká několik různých zajímavých fotoprojektů a závěrem také příprava fotografické výstavy. Pokud tedy rádi fotíte, či byste rádi začali přijďte za námi!

Na své si přijdou dospělí, kteří mohou využívat lekcí jógy, břišních tanců, cvičení pro ženy a nově také zumby.

Všechny zájmové kroužky pro dospělé probíhají v budově Centra volného času a není potřeba vyplňovat závaznou přihlášku. Stačí přijít na lekci, na kterou je momentálně čas a chuť, a odpočinout si od běžných starostí a povinností.

Mimo pravidelné kroužky pro Vás Volňásek také plánuje a připravuje hned několik akcí. Tradiční drakiádu a rodinný osmiboj již máme za sebou, ale co nás čeká dále? Po Novém roce se můžeme těšit například na Dětský karneval, Odpoledne s deskovkami, Den Země, Pohádkovou zahradu, Putování po stopách Sherlocka Holmese, Cestu kolem světa, Dětský den a mnoho dalšího. Děti nepřijdou

ani o prázdninový Volňásek. Kromě několika příměstských táborů, bude letos pro děti novinkou klasický letní pobytový tábor. Děti budou mít možnost užít si kousek léta a zažít prázdniny jako jejich rodiče – v přírodě, s kamarády, neplněně pestrým programem, hrami a zábavou.

Poslední změnou je také nová facebooková stránka: Volňásek – Centrum volného času, kde na Vás čekají aktuální informace, fotky a videa z akcí a další zajímavosti.

Přejeme Vám všem krásný a úspěšný rok a plno veselých chvil v kroužcích a na akcích.

Za tým vedoucích Volňásku
Miroslava Gabrielová, vedoucí CVC

	8:30 – 11:30	14:00	14:30	15:00	15:30	16:00	16:30	17:00	17:30	18:00	18:30	19:00	19:30	20:00
PONDĚLÍ	Montessori dílnička (0-4 let) 8:30 – 11:30			Dramařáček 15:00 – 16:00			Moderní tance (od 9 let) !! 16:15 – 17:15 !!		Jóga pro dospělé 17:30 – 19:00					
ÚTERÝ				Montessori dílnička (3 – 8 let) 15:30 – 18:00										
				Veselé pískání - Flétna 14:00 – 16:00		Volejbal (od 12 let) 15:00 – 16:30 SOKOLOVNA	Rybářský kroužek 17:00 – 18:00 1 x za dva týdny od 7.11.							
STŘEDA				Veselé pískání - Flétna 14:00 – 16:00		Hopsáček (do 8 let) 16:00 – 17:00	Sportovní a pohybové hry (od 8 let) 17:00 – 18:00					Cvičení pro ženy 19:00 – 20:00		
ČTVRTEK				Šikovné ručičky 1 (3-6 let) 15:00 – 16:00		Šikovné ručičky 2 (od 7 let) 16:00 – 17:30						Břišní tance (pro dospělé) 19:00 – 20:00		
						Zumba 1 (do 10 let) 16:00 – 17:00	Zumba 2 (od 11 let) 17:00 – 18:00	Zumba 3 (pro dospělé) 18:00 – 19:00						
							Florbal 17:00 – 18:00 SOKOLOVNA							
PÁTEK						Fotokroužek (od 9 let, i pro dospělé) 15:30 – 17:00				Základy křesťanství 18:00 – 19:00				
						Montessori dílnička (3 – 8 let) 15:30 – 18:00								

Psí hřiště

Mnozí jste určitě zaregistrovali, že bylo vybudováno nové psí hřiště s prvky na trénink a výcvik psů. Provoz hřiště byl zahájen stylově, mohli jsme vidět ukázky výcviku profesionálních kynologů s jejich pejsky. Hřiště se nachází u stezky mezi Vrbátkami a Štětovicemi a je veřejně přístupné. Zájemci si tak mohou vyzkoušet obratnost a šikovnost svého psího kamaráda nebo si jen zpříjemnit každodenní procházky. Podařilo se vybudovat zajímavé místo na veřejném prostranství, které je pravidelně udržované pracovníky obecního úřadu.

Věříme, že psí hřiště bude zdárně odolávat pokušení některých frustrovaných a nudících se jedinců o jeho

poškození. Byla by to opravdu škoda, nejen proto, že pořízení prvků a náklady na vybudování areálu stály nemalé prostředky z kapes nás všech.

-redakce-

Rozhovor s cestovateli

V Trianglu se vám snažíme představovat různé zajímavé osobnosti z naší obce. Postupně vám představujeme například jednotlivé podnikatele nebo lidi, kteří svým celoživotním úsilím přispěli k obecnímu životu, a to v rubrice „Galerie osobností obce“.

Jsme ale vždy rádi, když vám můžeme představit i někoho, kdo žije vedle nás svůj normální život, ale prožil nebo ještě prožívá něco zajímavého, co bychom my ostatní třeba neměli odvahu vyzkoušet.

A tak jsme si do letošního čísla vybrali dobrodruhy – cestovatele, kteří v době, kdy ještě neměli rodiny, projeli kus světa a při svých cestách zažili různá netradiční dobrodružství. V tomto čísle jsme oslovili Lucku a Miru Zapletala z Duban a Petra a Evu Součkovy ze Štětovic.

* * *

CESTOVATELÉ SOUČKOVI

Petr a Eva Součkoví – žijí ve Štětovicích od roku 2004, kdy se se přistěhovali z Prostějova. V současnosti mají tři děti (Zdeničku, Majdalenku a Zbyněčka) a snaží se dokončit rekonstrukci domu.

Petře a Evi, co všechno jste spolu procestovali a jakými způsoby jste cestovali?

Naše první větší cesta byla plánovaná do Maroka, z té však sešlo, a tak jsme na rychlovku jeli s Kudrnou (brněnská CK s jistým svérázem) na východ Turecka. Přitom jsme zjistili, že „někam vyjet“ není zas takový problém, a tak

jsme vyrazili do jihovýchodní Asie (Thajsko, Kambodža, Laos). A pak jsme to střídali... občas s Kudrnou (Kavkaz, Švédsko, Finsko, Norsko a Mongolsko) a občas sami (Kostarika, Ruský Dálný Východ, Krym).

Za použití všech dostupných samohybů (auta, autobusy, trajekty, čluny, vlaky, letadla, místní taxíky-picupy, tuck-tuky, koně, i projížďka na slonu byla) nebo pěšky.

Jaké bylo vaše největší dobrodružství?

Rozhodně nejsme lovci adrenalinu, ale když se řítíte večerním, přecpaným Bangkokem v jednom ze tří tuck-tuků (místní trojkolová motoříkša), jejichž řidiči závodí, kdo doveze zákazníky dřív, přičemž jednosměrky ignorují, hlavní /vedlejší neregistrují a červená na semaforu je jen další zbytečnou barvou ... to si vzpomenete na zdravotní pojištění.

Moc příjemně nám také nebylo na policejní stanici v obci Lazo (mezi Chabarovskem a Vladivostokem). Před námi uniformovaný policista prohlížel naše mapy místního okolí (stažené u nás z netu, v Rusku neprodávané) a po očku sledoval muže v civilu, kterému všechny uniformy v budově překotně salutovaly, a ten si s pokerovou tváří poklidně kouřil v rohu místnosti. Nakonec jsme špioni nebyli a pokuta byla 500 rublů.

Na co nejméně rádi vzpomínáte?

Mezi Thajskem a Kambodžou je hraniční přechod Poipet, před 15lety prý nejhorší díra v Asii. Přecházelo se pěšky po mostě. Místní v davu prostředkem, cizinci

Jeskyň z Laosu

Eva a Petr před buddhistickou svatyní v Mongolsku (za nimi posvátná hora, kam ženy nesmí a muži jen pár dní v roce, k svatyni můžou všichni)

Eva a Petr s chaluhami na ruském pobřeží Japonského moře

Převozník vepře z Kambodži

přes celnici na začátku mostu a pak asi dvoumetrovým koridorem přes most. A koridor byl plný chromých žeb-
ráků od desetiletých dětí po staré lidi. Při průchodu lesem
vztahujících se rukou se musíte obrnit, nemůžete dát nic
nikomu z nich. Tito lidé jsou často úmyslně zohavováni
a mrzačeni, aby vzbuzovali větší soucit a vyžebra-
li víc peněz. Vše je organizováno gangy, takže vaše almužna by
skončila kdoví kde a jen podpoříte další mrzačení. A když
to všechno víte, tak ten pohled na zbytečné utrpení, ta
bezmoc jejich i vaše...

Rozhodně to není „jako v televizi“ a už si neříkáme, že
se máme špatně – v čemkoliv.

Na co nejraději vzpomínáte?

Na bazar v Urfě na východě Turecka, kdy nám místní
představovali bratrance Sadama Huseina a zvědavě se
vyptávali, co si myslíme o tom, co se stalo v New Yorku...
bylo 23. září 2001. Na zarostlé chrámy v Anghoru v Kam-
bodži a na 8 hodinovou cestu k nim na korbě pick-upu
(tam nás sedělo asi 12 + bagáž, v kabině dalších asi 8 lidí).
Na čerstvou stopu tygra v usurrijském lese. Na půlnoční
slunce na Nord Capu. Na vráskot vréšťanů a dunící vlny
Tichého oceánu v Kostarice. Na naprosto úžasnou kra-
jinu v Mongolsku, na strmé hory okolo jezera Chovsgol,
kamenitou i písčitou Gobi a hlavně nekonečnou step, od
obzoru k obzoru. Rovina skoro jako na Hané.

Máte pro nás nějaký tip na dovolenou?

Ať pojedete kamkoliv, zkuste na chvíli uhnout z turistic-
kých tras a památek tam, kde žijí místní lidé. Jděte nakoupit
do menšího obchodu, projedte se místní MHD, sedněte si
v parku, který není u známé atrakce. Možná potkáte pána,
co se vám ve Vladivostoku omluví za srpen 68, v jurtě
dostanete kousek sýra, co budete cumlat ještě tři hodiny
a dáte si kostarické casado (rýže s fazolemi) v kiosku, co
je vlastně kuchyň v normálním bytě. A zjistíte, že slušní
a normálně žijící lidé jsou všude na světě.

* * *

CESTOVATELÉ ZAPLETALOVÍ

Lucka a Mira Zapletalovi žijí v Dubanech od roku 2003
(Mira je rodákem) a mají dvě děti (Toma a Haničku).

Lucko a Miro, co všechno jste spolu procestovali a jakými způsoby jste cestovali?

My jsme se s Mirou potkali v roce 2000 na Novém Zé-
landě a každý už jsme měli něco málo za sebou. Být někde
jinde než doma nás oba bavilo, a tak, když se po roce a půl
chýlil náš odjezd z NZ, řekli jsme si, že by ten návrat mohl
být taky cesta a ne jen nudný 30 hodinový let do Čech.

Takže jsme si koupili letenku do Kuala Lumpur a přes Malajsii, Thajsko, Laos, Čínu, Mongolsko, Rusko a Bělorusko jsme cestovali místními dopravními prostředky. Cesta nám trvala dva měsíce. Následně jsme odcestovali do USA na dva roky, kde jsme pracovali a cestovali zároveň. Už s dětmi jsme navštívili Orknejské ostrovy, Bosnu a Hercegovinu, Černou horu, Skotsko a Anglii a nadále se snažíme pokračovat.

Jaké bylo vaše největší dobrodružství?

Bylo jich hodně, ale zřejmě to ruské, kdy jsme se při přechodu hor z Barguzinu k jezeru Bajkal ztratili v tajze. Než jsme do hor vůbec vyrazili, místní nás varovali, ať do hor nechodíme bez pušky kvůli medvědům. My jsme měli ale jen sekerky a nože, ale medvědy jsme naštěstí nepotkali. Pak nás déšť na tři dny uvěznil ve stanu a tak jsme buď spali, četli nebo psali deníky a poslouchali přitom bzučení komárů tam venku. Samotní komáři byl také zážitek sám o sobě.

Na co nejméně rádi vzpomínáte?

Vzpomínáme na všechno a rádi, i na to špatné. Ale toho se naštěstí moc nestalo, spíš to byly všechno komické situace. Jako např. když jsme spali na Čínské zdi uprostřed hor, na noční obloze byla miliarda hvězd a najednou se ze tmy zjevil Číňan a chtěl po nás peníze za to, že jsme použili dřevěný žebřík, který on vyrobil a po kterém se dalo vylézt nahoru. Neodešel, dokud jsme mu nezaplatili. Nebo když v běloruském Brestu Miru s kamarádem zatkli na několik hodin kvůli tomu, že chodili po městě do půl těla. Stálo nás to sekerku, která se místním policajtům moc líbila a asi 20 USD k tomu.

Na co nejraději vzpomínáte?

Nejraději vzpomínáme na přátelské a milé lidi z Mongolska, kteří nás pozvali do jurty na zabijačku a pak nás odvezli několik desítek kilometrů na vlak. Nebo na nádhernou Čínu, která je tak rozmanitá a obrovská s výbornou kuchyní na ulici za pár korun. Jsou tam stále místa, kam když přijede běloch, tak ho místní obklíčí a prohlížejí si ho jako zvíře v zoologické zahradě, protože nikdy nikoho takového ještě předtím neviděli. Na týden strávený ve vlaku na Transsibiřské magistrále anebo na naprosto úžasný Nový Zéland, kde vás místní zvou k sobě domů na večeri poté, co si je stopnete někde na silnici, a kde nikomu nevadí, že přijdete do banky bosky a bez trička s čepicí na hlavě.

Máte pro nás nějaký tip na dovolenou?

Všude je krásně a záleží, jak to má člověk rád. My samozřejmě dáváme přednost té levnější variantě cestování bez hotelů a bazénů, tak jediné člověk pozná místní

lidi a jejich zvyky. Nebyli jsme ani v Jižní Americe a ani třeba v Africe, takže nemůžeme srovnávat, ale určitě stojí zato si zajet na Nový Zéland, do Austrálie nebo někam do Asie.

Děkujeme – redakce

Lucka a Mira na Novém Zélandu

... v Mongolsku

... v Rusku

Pět let ve skautu, slavíme výročí

Máme za sebou 5 let působení ve Vrbátkách, zúčastnili jsme se pěti letních táborů, sjeli jsme 4 řeky a 17 jezů. Naš přístav vlastní 11 lodí pro 45 osob, na všech skautských akcích jsme strávili 119 dní.

Putovní tábor: Polsko 2017

Letos v létě jsme vyrazili na první putovní tábor do Polska na řeku Pilica.

Splouvat řeku jsme začali již v Koniecpolu, což podle našeho názoru byl nejhezčí úsek z celé trasy. Řeka tam není příliš regulovaná, je ponechaná tak, jak na ni příroda působí, tedy s popadanými kmeny, úzkými místy na proplutí, se spoustou mělčin a neuvěřitelným množstvím zatáček – odborně meandrů. Jezy i mosty byly často zatrasené stromy. Pro nás byl nejzábavnější první a druhý úsek. Pověly „vystoupit – zatlačit – nasednout, přeneste váhu, rozhoupejte loď, tak šup přenášíme“ zněly neustále korytem řeky. Od Maluzsyna již řeka méně meandrovala, ale odměňovala se nám vysokými břehy z jiskřivého bílého písku a střídavě plavbou pod korunami stromů. A my si užívali klidnou jízdu za neustálého zpěvu, koupání a řešení naší oblíbené hry Dračí doupě.

Putovního tábora (naší řečí „putáku“) se zúčastnilo 21 táborníků pod vedením tří vedoucích, kteří se o nás výborně postarali. Dohromady jsme po řece Pilici ujeli přibližně 150 km na 6 lodích. Dvě pramice, dvě kanoe, jeden raft a Viking. Věci jsme si ukládali do lodních vaků, které vezlo auto k dalšímu místu k přenocování. Každý den se nesl v jiném duchu. Někteří si během tábora splnili vodáckou výzvu v podobě přespání na pramici – pochopitelně na vodě. Taký jsme museli dokázat přespát i bez použití stanů. Nejdříve to většina z nás „obrbála“, ale nakonec společné spaní pod velkou plachtou dopadlo skvěle.

Starší skauti pro nás připravili celotáborovou hru. Kromě každodenních povinností jako je vaření a kopání latrín,

jsme plnili různé úkoly, které nás posléze dovedly k cíli. Každý den, po snídani a ranním nástupu, jsme se sbalili, nalodili jsme se a přemístili se na další místo. Na každém tábořišti jsme museli postavit stany a kuchyň. Učili jsme se samostatnosti. Každý z táborníků měl určenou funkci, kterou musel plnit.

Jedna z nezbytných věcí, kterou jsme museli splnit, bylo každodenní doplnění pitné vody. K doplňování vody máme jeden příběh. V blízkosti jednoho tábořiště se nacházela velká základna polských Harcerů. Domluvili jsme se s nimi, že si vodu můžeme načerpat od nich. Zábavnou „čechopolštinou“ jsme se domluvili na večerním táboráku u nich na základně. Večer nás uvítali pohoštěním, zpívali jsme střídavě polské a české písně. I když jsme si často navzájem nerozuměli ani slovo, náramně jsme si to užili.

Pak jsme pokračovali v naší cestě. Nakonec jsme zakotvili na Sulejowském jezeře. Ve volném čase jsme prozkoumávali okolí, zpívali a hráli na kytary, na pískečné pláži kopali jámy, zahrabávali jsme se, budovali přehradu a potoky s mosty. Poslední ráno tábora jsme všechno sbalili, naházeli vše do auta a přesunuli se na nádraží. Celou cestu domů jsme všichni prospali. Tábor byl pro všechny obrovským zážitkem.

Skauti Vrbátky

Rok 2017 očima Komise pro životní prostředí obce Vrbátky

Milí čtenáři Trianglu, dovolu mi za Komisi pro životní prostředí obce Vrbátky poděkovat za spolupráci při dvou akcích „Uklidíme Česko“. Opět nám vyšlo počasí a podařilo se nasbírat opravdu velké množství nejrůznorodějšího odpadu a uklidit tak velkou část okolí naší obce. Nejen, že přišly celé rodiny, ale hlavní je, že došla velká část mládeže, která se aktivně zapojila. Druhým rokem proběhla soutěž „O nejpěknější předzahrádku“. Opět nám vzrostla úroveň okrašlování našeho okolí. Bylo vidět, že výherci minulého ročníku neusnuli na vavřínech a navíc se jim podařilo zapojit i další sousedy v péči o vzhled návsi. Ukázku oceněných předzahrádek uvádíme na fotografiích.

V příštím roce bude zahájena výsadba aleje odrůd starých ovocných dřevin „Rezníčkovy cesty“ za Štětovicemi směrem na Kraličky. Nesmíme zapomenout na „miniarboretum“, které bude v těsné blízkosti nádraží ve Vrbátkách. Bude zaměřeno na vrby a duby. Potěší místní i nově příchozí a připomene původ jmen našich vsí. Rádi bychom také poděkovali Jitce Šálkové, že se tak šikovně zhostila úlohy zahradnice a tím se zasloužila o zkulturnění našeho okolí.

Za komisi pro životní prostředí Vám přejeme vše nejlepší do nového roku.

Zlata Mádrová

Bláhová – Betáková, Vrbátky

Daňhelovi, Štětovice

Grulichovi, Loosley, Vrbátky

Němcová, Vrbátky

Indrákovi, Štětovice

Nevrkovi, Štětovice

p. Čížek, Štětovice

p. Sádlová, Dubany

Trefilovi, Vrbátky

p. Drtilová, Dubany

Klub seniorů

Vážení spoluobčané,
chtěla bych Vás seznámit s činností Klubu seniorů. Konec roku 2016 jsme zakončili večírkem s pěknou tombolou. Při hezké písničce, tanečku, občerstvení a vínečku jsme se dobře bavili. Do nového roku 2017 jsme tak vstoupili s veselou.

Stalo se pravidlem, že se naše schůzky konají poslední čtvrtek v měsíci a všichni se vždy na ně těšíme. Zavzpomínáme a zasmějeme se. Když má někdo z našich členů kulaté narozeniny, dostane bonboniéru. Na oplátku nám nachystá občerstvení.

Také se zapojujeme při úklidu obce, každý podle svých možností a zdravotního stavu. Na vesnici roku jsme napекly výborné koláčky, za což patří našim členkám dík.

V květnu uspořádala obec zájezd do Krakova, na který se naši senioři těšili. Zájezd se líbil, počasí nám přálo. Pro některé to však bylo dosti náročné.

Spolupracujeme také se svazem STP a aktivní senior v Prostějově. V červnu jsme navštívili zámek v Koměřici

a Květnou zahradu. I tento výlet se vydařil. Někteří naši senioři byli také na rekondičním pobytu v Podhájské. Ani o prázdninách jsme naše schůzky nevynechali.

V září část našich seniorů navštívila zámek v Lednici s krásným parkem a ukázkou výcviku dravců. V polovině září náš klub uskutečnil zájezd na zámek Milotice. Je to jeden z nejhezčích zámků na Moravě. Po exkurzi v pivovárku a dobrém obědě v Kyjově jsme ještě zhlédli v Bošovicích jedinou ZOO s papoušky v Evropě. Počasí nám sice moc nepřálo, ale dobrá nálada nás neopustila. Čas na dobré káfičko i zákusek nám zbyl také.

Rádi bychom se podívali do nového Štětovického skanzenu.

Konec roku zakončíme večírkem, což se už stalo tradicí. Pro příští rok bychom rádi udělali přednášku o zdraví a alespoň dva zájezdy, stále se nám ale nedaří obsadit autobus. Rádi bychom mezi nás přivítali i nové seniory.

To byl v krátkosti popis naší činnosti v letošním roce. Do nového roku 2018 Vám všem přeji hodně zdraví a splnění všech Vašich přání.

Za Klub seniorů Marie Rohovská

Vánoce v našem kostele

Úryvek z dopisu našeho p. faráře...

Advent a vánoce jsou vstupem do nového církevního roku, který je časem hledání, přemýšlení a napravování porušeného. Přeji a vyprošuji nejen našim křesťanským společenstvím, ale také všem obyvatelům našich obcí, abychom měli odvahu i zodpovědnost dívat se vstříc jediné možné budoucnosti, kterou je Ježíš Kristus, Boží Syn, náš bratr a přítel, jehož narození budeme o vánocích společně oslavovat.

Za Římskokatolickou duchovní správu v Olšanech u Prostějova a Dubanech

Bernard Jiří Špaček OP

VÁNOČNÍ BOHOSLUŽBY

■ NEDĚLE	24. prosince	
IV. ADVENTNÍ	8.30 hod.	farní kostel Dubany
ŠTĚDRÝ VEČER	21.00 hod.	farní kostel Dubany
■ PONDĚLÍ	25. prosince / slavnost NAROZENÍ PÁNĚ	
	8.30 hod.	farní kostel Dubany
■ ÚTERÝ	26. prosince / svátek sv. Štěpána, prvomučedníka	
	8.30 hod.	farní kostel Dubany
■ NEDĚLE	31. prosince / závěr občanského roku	
	8.30 hod.	farní kostel Dubany
■ PONDĚLÍ	1. ledna 2018 / slavnost Matky Boží, Panny Marie	
	8.30 hod.	farní kostel Dubany
■ SOBOTA	6. ledna 2018 / slavnost zjevení Páně	
	17.00 hod.	kaple Vrbátky

Požár na Zlaté farmě

„POZAR, SKLADY, Prostejov, Vrbatky, cast Stetovice, stoh na konci obce smer od Vrbatek, byvala farma, JPO Vrbatky CAS 25 S 706 RTHP, JPO Stanice Prostejov prvni vyjezd, cas tricet.“

Ve středu 23. 8. 2017 v 11. 47 hodin se v našich obcích rozezněly sirény. První myšlenka byla, že jde o zkoušku sirén, ale počkat – nebyla první středa v měsíci – takže se něco stalo. Šedesátisekundový přerušovaný tón sloužící ke svolání jednotek požární ochrany znamenal, že jde o požární poplach. Když obcí projelo více hasičských jednotek, každý pochopil, že jde o něco vážného.

Hořela hala plná slámy na Zlaté farmě ve Štětovicích. Pro většinu členů výjezdové jednotky to byl už druhý požár na stejném místě. Je to necelých 10 let, co na farmě hořela první část haly s uskladněnou slámou. V té době tu však farma, jak ji známe dnes, nebyla. Stalo se to jedno květnové pondělí roku 2008 kolem půl sedmé večer. Naše jednotka byla při obou požárech na místě zásahu jako první. V roce 2008 jsme měli cisternu na opravě, takže jsme museli první den zasahovat bez auta. Letos jsme přijeli vybaveni naší starou cisternou i novým „Dennisem“, ze kterého jsme využili nové vybavení či dýchací techniku. Během hašení požáru byly vytaženy všechny hadice o celkové délce 420 metrů.

Oba požáry byly hašeny spolu s HZS Prostějov, JSDH Vrahovice, JSDH Dub nad Moravou, JSDH Olšany u Prostějova. Naším úkolem bylo chlazení budovy a střechy, hašení vyvážené slámy, chlazení nakládačů a dohašování. Na štětoviccké „rašce“ bylo zřízeno čerpací stanoviště, kde se provádělo čerpání vody do cisteren pomocí plovoucího čerpadla. Cisterna tuto trasu z farmy absolvovala celkem 44×, naši strojníci se tedy pořádně projeli.

Bohužel i přes veškeré úsilí byla hala celá v plamenech, takže šlo hlavně o to, aby se požár nerozšířil dál a následky byly co nejmenší. Místo zásahu jsme hlídali v kuse tři dny.

Za těch 10 let se naše jednotka posunula o pořádný kus dopředu. Máme spoustu zkušených členů, lepší vozidlo i celkové vybavení. I když jsou tyto rozsáhlé požáry pro

naši jednotku cennou zkušeností, doufáme, že se takové neštěstí naší farmě bude už jen vyhýbat.

Sdružení sboru dobrovolných hasičů (dále „SDH“) – v naší obci jsou dvě sdružení (Vrbátky, Štětovice). SDH Štětovice má 39 členů, z toho 16 mužů, 10 žen a 13 dětí. Během roku pořádá dětské dny, soutěže a další akce a vede kroužek mladých hasičů.

Jednotka sboru dobrovolných hasičů obcí Vrbátek, Štětovic a Duban (dále „JSDH“) – vznikla spojením JSDH Štětovice a JSDH Vrbátky kvůli zlepšení funkčnosti jednotky a vybavenosti v roce 2008. K dnešnímu dni je stav členů jednotky 12 hasičů ze sdružení SDH Štětovice a 3 hasiči ze sdružení SDH Vrbátky.

Zasahující:

Martin PROCHÁZKA – VJ, S, NDT

Radek ŠŇUPÁREK – VD, NDT

Marek ŠVARC – S

Martin ŠPONER – S, NDT

Vlastimil DOKOUPIL – S, NDT

Vojtěch DOKOUPIL – S, NDT

Kateřina ŠŇUPÁRKOVÁ – H, NDT

Zdeněk VANTUCH – H, NDT

Dalibor NOVOTNÝ – H, NDT

Jan ŠINDLER – H, NDT

Marek KONEČNÝ – H

Zdeněk MILER – H

Ivo MÜLLER – H

Adam DIRBÁK – H

*VJ – velitel jednotky, VD – velitel družstva, S – strojník,

NDT – nositel dýchací techniky, H – hasič

členové jednotky

Rok 2017 očima hasičů z Vrbátek

Rok 2017 pro nás začal už v prosinci minulého roku, kdy jsme na výroční valné hromadě plánovali všechny aktivity našeho sboru. Prioritou letošního roku byla generální oprava našeho čerpadla PS 12. S technických i finančních prostředků jsme nebyli schopni tuto náročnou „generálku“ zvládnout sami, proto jsme požádali obecní úřad o finanční pomoc. Tímto děkujeme vedení obce za projevenou vstřícnost. I když se oprava povedla, byla natolik zdoluhavá, že jsme se nemohli zúčastnit pravidelných závodů a cvičení. Ale to určitě doženeme v příštím roce.

V březnu jsme se zúčastnili projektu „Uklidíme Česko“ a samozřejmě pro nás zůstávaly naše každoroční akce, kdy jsme spolupracovali s obecním úřadem na postavení a kácení máje, pomáhali s přípravami při obecní zabijačce a zabezpečovali bezpečnost při dětském lampionovém průvodu.

Další prioritou bylo pořádání hasičského plesu. Hasičský ples pořádáme už více jak deset let, máme v tom praxi, ale letošní ples jsme chtěli trochu oživit, přidat více zábavy a připomenout naší bohatou historii, neboť jsme v obci nejstarším spolkem. Na tento rok jsme si vybrali krásné období 1. republiky. Velká účast byla pro nás odměnou a už připravujeme další ples, který bude opět ve stylu jednoho z období naší historie.

V letošním roce jsme si připomněli 130. výročí založení Sboru dobrovolných hasičů ve Vrbátkách. Připravili jsme velkou oslavu na spodním hřišti ve Vrbátkách. Přes nepřízeň počasí se tato akce povedla, i když jsme museli vynechat některé části původního programu.

Všem čtenářům přejeme šťastné a veselé prožití vánočních svátků a šťastný vstup do nového roku 2018.

Za SDH Vrbátky Adam Dirbák

Na jaké nejbližší akce se můžeme těšit?

Bližší informace naleznete na www.vrbatky.cz

- 13. 1. 2018 / Školní ples
- 26. 1. 2018 / Sokolský ples
- 10. 2. 2018 / Dětský maskarní karneval a večer Šibřinky aneb Karneval v Riu

- 17. 2. 2018 / Vodění medvěda
- 24. 2. 2018 / Obecní ples
- 17. 3. 2018 / Hasičský retro ples – 70. léta

Rozhovor s Hong Nhan

Paní Hong Nhan žije ve Vrbátkách s manželem a dvěma dětmi již rok a půl. Společně s manželem provozují obchod se smíšeným zbožím „Na Vémole“. Nhan, českým jménem Anička, nám ochotně odpověděla na zvědavé otázky, abychom se s našimi vietnamskými spoluobčany více seznámili.

Aničko, odkud pocházíte? Myslíte odkud z Vietnamu? Blízko od Hanoje, severně.

Kdy a jak jste se dostala do České republiky? Už jsem v Čechách 11 let. Moje maminka tady od roku 1988 dělala v továrně, zůstala tu až do dneška, a já jsem žila s tátou ve Vietnamu. Rodiče jsou rozvedeni, ale maminka chtěla, abychom byly spolu, a proto jsem tady.

Kde v České republice jste nejprve žila? Přistěhovala jsem se za maminkou do Jeseníku, kde měla maminka obchod s obuví a textilem. Maminka ale měla zdravotní problémy s očima, nemohla pracovat, takže jsem musela přijet za ní a pomáhat jí.

A jak jste se potom dostali do Vrbátek? V tom obchodě v Jeseníku to moc nešlo, byl to velký obchod, velký nájem a narodilo se nám dítě, takže jsme hledali něco menšího, abychom to zvládli. Naši známí nám řekli, že to tu bude volné, tak jsme si řekli, že to zkusíme. Tak už jsme tady rok a půl. Manžel je tady déle, ale já jsem musela počkat, až se dcera doučí v Jeseníku (dokončí ve škole školní rok).

Kde jste se seznámila se svým manželem? Ve Vietnamu, chodili jsme spolu na karate. On tady nemá žádnou rodinu, přistěhoval se sem kvůli mně. To je ta láska.

Není Vám smutno po Vietnamu? Dřív ano, ale teď už ne. Mám tu děti, ty jsou tu zvyklé. Už to tady cítím jako druhý domov.

V čem se nejvíc liší život tady a ve Vietnamu? Moc nevím, protože jsem ve Vietnamu chodila jenom do školy, pracovat jsem začala až tady. Napřed mi to moc nešlo, neumím česky. Teď už pochopím, co říkáte, vykládám si s lidmi, ale tři roky jsem se snažila, ale nešlo to. Pak jsem se přestala tolik snažit a najednou to šlo. Mluvím špatně, hodně ukazuju rukama, ale rozumím.

Odpočíváte někdy? Máte nějaký volný den? To těžko, snažíme se pracovat co nejvíc. Nevím, kdy odpočíváme. Všichni naši lidé dělají taky tak dlouho, ale míváme setkání třeba v sobotu nebo v neděli, po 7. hodině a jsme u nich třeba do 11. Jeden celý den volno nemáme. Já taky cítím, že je to špatné, ale manžel ne. On moc nerozumí česky, a tak ani nechce někam moc chodit.

Slavíte Vánoce? Jo, Vánoce slavíme. My máme Vánoce až koncem února. Ale už slavíme i jako vy v prosinci.

My to máme posunutě. Sejdeme se spolu, díváme se na televizi, jak se slaví ve Vietnamu, na ohňostroj a tak. Stromeček zdobíme jako vy.

Jakou dodržujete tradici z Vietnamu?

S našimi lidmi máme v Olomouci takový klub, vždycky se zapíšeme, když je nějaký svátek, a přijdeme tam. Lidi z klubu připravují zvyky pro děti, zpíváme naše písničky, hrajeme hry. Já už si to taky moc nepamatuji a vždycky vzpomínám, až to začnou dělat. Chci, aby naše děti poznaly vietnamské zvyky. V září jsme měli takový den pro děti. Děti dostávají speciální sladké pečivo, úplně jiné, tady jsem nic takového neviděla. Dělá se jenom na tento svátek. Pak dostanou takové svítící hračky – něco jako lampiony a chodíme na procházky. My máme ale úplně jiné tvary lampionů, třeba hvězdičky.

Podle čeho máte ve Vaší rodině vybraná česká jména? Vy se jmenujete Nhan a říkáme Vám Anička. Každé jméno ve Vietnamu něco znamená. Třeba Vítek (tříletý syn) se ve vietnamštině jmenuje takovým dlouhým jménem, které znamená Vítr. Takže aby to pro vás bylo lepší, tak mu říkáme Vítek. Moje jméno znamená prsten. A jméno Káji (osmiletá dcera) znamená sluneční svit.

Chodí ve Vietnamu děti do školy a do školky jako u nás? Ve Vietnamu je to asi stejné jako tady, pouze chodí do školky i v sobotu. Do školky chodí od 14 měsíců, něco jako jesle. Děti spíš chodí do soukromých školek, protože tam je méně dětí.

Mluvíte s dětmi česky nebo jen vietnamsky? I česky. Moje maminka chce, abychom doma mluvili jenom vietnamsky, aby to uměly, a venku ať mluvíme česky.

Vaříte i česká nebo pouze vietnamská jídla? Já mám moc ráda českou kuchyni, nejraději mám vepřo-knedlo-zelo a dršťkovou polévku, děti také rádi jedí česká jídla, ale manžel jí pouze vietnamskou kuchyni. On musí jíst jenom rýži, ráno, v poledne i večer.

Co se Vám líbí na životě ve Vrbátkách? Lidi, hlavně lidi. Můžu se jich zeptat, jak se mají, kde bydlí, jsou takoví otevření. Cítím, že jsou v pohodě. Proto tady chci zůstat, kvůli práci, ale taky kvůli lidem, jsou strašně příjemní. Cítím se tady moc dobře.

Paní Nhan i její rodině přejeme, aby se jim ve Vrbátkách stále líbilo a dařilo se jim v osobním i pracovním životě.

Děkujeme za rozhovor – redakce

Štětovická slipka

Štětovické slepičky se od začátku roku věnují akcím, při kterých se inspiřují starými místními tradicemi – tj. masopust, vynášení Morany, dožínkový průvod, příjezd sv. Martina, kateřinská zástěrková zábava a v posledních dnech i živý betlém. Všechny tyto akce pořádáme společně se Zlatou farmou a obcí Vrbátky. 20. června jsme právě na Zlaté farmě představily naše nové kroje. Jedná se o hanácké kroje na všední události. Sukně jsme zvládl „spíchnout“ vlastními silami, zbylé části kroje nám ušila paní Jarmila Vitoslavská z Troubek, která se tvorbě a opravě hanáckých krojů věnuje již mnoho let. Jsme rády, že nás paní Vitoslavská zasvětila do tajů hanáckých krojů, které pyšně nosíme na všech našich akcích.

Velkou událostí pro nás byly dožínky, při kterých jsme slavnostně otevřely Štětovický skanzen, kde si můžete prohlédnout všelijaké staré předměty do domácnosti i hospodářství po našich babičkách a prababičkách. V zimě je skanzen uzavřen, ale od jara do podzimu bude veřejnosti zpřístupněn při větších akcích, které se v našich obcích budou konat. V průběhu roku zde také budeme pořádat

tematické výstavy. Sezóna Štětovického skanzenu bude zahájena již o Velikonocích. Pokud chcete skanzen navštívit i mimo předem stanovenou dobu, je možné se na návštěvě domluvit s paní Jitkou Šálkovou (tel.č. 777 264 777) nebo Zlatkou Mádrovou. Těšíme se na Vaši návštěvu.

Spolek Štětovická slipka Vám přeje klidné prožití vánočních svátků a hodně zdraví v novém roce.

Martina Stoklásková, Jitka Šálková, Katka Kubjátová,
Zlata Mádrová, Radka Kuchařová

Masopustní průvod – vodění medvěda

Živý betlém na Zlaté farmě

Dožínkový průvod

Štětovické skanzen

Vítání jara – vynášení Morany

Ze vzpomínek našich rodáků

Kdo to byl Cyril Dřimal

Stařeček se narodil 1. 9. 1870 ve Vrbátkách rodičům Matouši a Marii Dřimalovým. Bydleli ve Vrbátkách, č. p. 94 v ulici „Na Prdikově“. Již před rokem 1870 byl jeho otec přijat firmou, která stavěla cukrovar jako správce ubytoven pro jejich dělníky. V této době byl také založen cukrovarský hasičský sbor. Jeho vznik navrhl právě Matouš a stal se také první velitelem.

Stařeček již od mládí projevoval nadání k hudbě. Jelikož měl jeho otec stálé zaměstnání, umožnil mu výuku na housle u kapelníka Městské hudby v Olomouci. Dvakrát týdně tam pěšky chodil na vyučování. Doma ještě pilně cvičil. Tak se naučil základům hudby a velmi dobré hře na housle.

Po ukončení školy pomáhal rodičům v zemědělství. Po práci na poli začal hrát v kapelách při různých oslavách (církevní slavnosti, svatby, plesy). V roce 1899 se stařeček oženil s Rosalií Vítoslavskou z Kokor. Spolu vychovali tři syny a dvě dcery. Od mládí vedl své děti k lásce k hudbě. Téměř všichni hráli na nějaký hudební nástroj. Můj otec Ladislav dokonce na několik (housle, varhany, harmonium, obstojně na trombon, klarinet). Strýc Jaroslav hrával ve smyčcovém orchestru na basu a v dechovém na heligon. Po svatbě začal stařeček doma vyučovat mládež hře na housle až do svých 75 let. Také byl čilý čtenář, měl vlastní knihovnu a půjčoval knihy svým přátelům.

Když v roce 1946 ovdověl, těžce to nesl. Na stáří si pořídil malého psa. Pojmenoval ho Šohaj. Stařeček ho naučil různým kouskům, kterými obveselovali hosty v hospodě „Na Vémole“.

V dubnu v roce 1958 odešel stařeček do muzikantského nebe ve stáří 88 roků. Zůstaly po něm jen vzpomínky.

Na svého stařečka vzpomíná jeho vnuk Jaromír.

* * *

Vážení, po 65 letech jsem měl nedávno možnost navštívit Vaši školu ve Vrbátkách, kde jsem v letech 1952–1958 působil. Byl jsem překvapen úžasným prostředím školy (vybavením, výzdobou, čistotou atd.) nesrovnatelnou s tehdejšími našimi poměry.

Cyril Dřimal (1870–1958)

V mém osobním archivu fotografií ze 47leté školní služby jsem našel zajímavou fotografii z r. 1954 z mého působení „tělocvikáře“ ve Vrbátkách. Tehdy jsme se ve sportovním klání mezi všemi školami prostějovského okresu umístili v lehkotletickém souboji žáčků ZŠ na druhém místě (běh 60 m, hod kriketovým míčkem, dálka). Posílám tehdejší fotografii družstva tohoto úspěšného závodu.

Snad pro upomínku budete moci podle své úvahy uveřejnit tuto fotografii i ve Vašem časopisu Triangl. Ten mě překvapil formou i obsahem.

Se srdečným pozdravem Josef Hejný

Jak jsme se loučivali se svobodou?

Za našich mladých let neexistovala televize ani jiné vymoženosti dneška, takže jsme se bavili sami, jak se dalo. V létě po večerech jsme se scházeli na návsi před Majerovým a Štenclovým, a to jak chlapci, tak i děvčata a zpívali jsme národní písničky.

Přiznávám se bez mučení, že jsem nikdy nebyl žádný zpěvák, jen bzučoun, ale na těch „zpívánkách“ vyrostla řada vyhlášených zpěváků jako Olin Melicharů, kluci Kvapilovi, Jarda Kolář a mnoho dalších.

Ten zpěv se potom uplatnil na slavobránách, když se z nás někteří ženili, či vdávaly. To už byla záležitost

Stojící zleva Šmehlíková, Žondrová, Arnoldová, Hejný, v popředí Pluskalová, Knausová, Směkalová

klukovská. Slavobrány se stavěly snoubencům odedávna a pochopitelně i dnes.

Když jsem se vrátil do Duban z Ostravy, kde jsem po II. světové válce bydlel s rodiči, a nebyl jsem zpěvák, tak jsem se do těchto akcí zapojil jako malíř a básník.

V Ostravě byl můj otec členem symfonického rozhlasového orchestru a měl také svůj zábavný rozhlasový orchestr. Po pěti letech přešel do divadelního orchestru do Olomouce a vedl dechový orchestr n.p. Agrostroj Prostějov, se kterým dokonce vyhrál celostátní soutěž.

První slavobránu jsem maloval ještě s Mirkem Rožkem Laďovi Mádrovému. Laďa si bral děvče z Loučan, proto jsme jí jeli na motorkách zazpívat „štandrlé“. Tehdy nebyly kontroly SNB tak přísné na alkohol a hlavně tak časté jako dnes. Navíc, ti co řídili, byli odpovědní hoši, kteří buď nepili vůbec, nebo jen symbolicky.

Já jsem se tehdy svezl s Josefem Kutým na motorce Sachs o obsahu 100 ccm a byl to, věřte, opravdový zážitek. Ten motocykl už svým vzhledem vzbuzoval úsměv a jízda na něm třes, byl to zkrátka děs. Ale byl to nezmar. Protože jsem už tehdy měl řidičák, tak mi ho jednou Josef půjčil. Objel jsem okruh Dubany – Vrbátky, pochopitelně na plný plyn. A když jsem přistál na mostě přes potok, odkud jsem odstartoval, začal motocykl hořet. Josef ho pohotově spustil do potoka, jen to zasyčelo. Po chvíli ho vytáhl, párkrát prošlápl a motor běžel jako hodinky. K tomu cestování k nevěstě musím dodat, že dopadla bez úrazu a nehod.

Druhou slavobránu jsem už dělal sám, protože Mirek Rožek odešel za prací do Brna. Ženil se tehdy Laďa Hlačík, zvaný „král blbostí“, proslulý chovem psů a bezpočtem lumpáren. Proto jsem ho namaloval se psem a napsal text tohoto znění v hanáčtině:

Cvičels pse a cvičels kloke, mnohém ženském žehlels poke. Včel Tě Jindra cvičet bude, Tvých radostí móc obode!

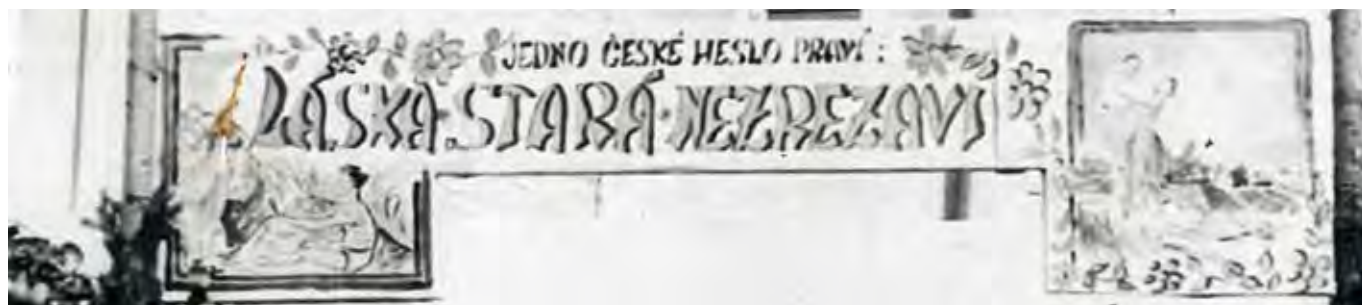
Tuto slavobránu jsme dělali ještě ve svazácké klubovně, která byla v „dubanském zámku“ u hřiště. Ty další, a bylo jich hodně přes stovku, jsme dělali u nás, v místnosti po zrušeném obchodě. Mí prarodiče Antonín a Božena Polišenští měli pro to pochopení a spíše radost, protože se tam sešla vždycky parta kluků, včetně harmonikáře Franty Schobera. Zpívalo se tam a babička jako stará kostelní zpěvačka s chutí zpívala spolu a děda dostal nějakou tu štamprli nebo sklenku vína. Chtěl bych ale zdůraznit, že děda nebyl alkoholik, nikdy jsem ho neviděl za celý život opilého. I rum do čaje si odměřoval přes kávovou lžičku, i když nechal ten rum přes její okraje chvíli přetékat.

Dále musím přiznat, že coby „nepořádník“ jsem si o slavobránách, které jsem dělal, nevedl žádné záznamy, či evidenci. Proto si pamatuji jen ty, které doprovázelo něco mimořádného.

Když se ženil například Olin Melicherů, tak jsme také cestovali nevěstě zazpívat do Slatinek. Už ne na motorkách, ale nákladním „kolchozním Fordem“. Řídil ho absolutně střízlivý Václav Zapletal, účetní JZD, kostelník, hrobař a později i varhaník. Když se potom Václav ženil, na slavobránu jsem mu namaloval pět ministrantů a napsal rýmovačku:

„Než dožiješ se do kristových let, ať máš ministrantů nejmíň pět!“

Podařili se mu jen čtyři ministranti a tak z legrace jsem říkal, že toho pátého nahrazoval potom můj syn Jirka, který s nimi kamarádil. K jeho nevěstě jsme nemuseli cestovat daleko, abychom jí zazpívali, byla to přímo sousedka Mařenka Podmolíková, moje spolužačka z obecné školy.

Ovšem ještě jednou jsme potom cestovali zazpívat nevěstě, tenkrát ovšem pěšky do Olšan. To se ženil Mirek Nakládal a bral si Františku Dokládalovou. Když jsme šli potom zpátky, vytvořil se před Hablovem „předvoj“, ve kterém jsem pochopitelně nechyběl, a ten zvonil na zvony tak, že hlavní skupina docházela k domovům právě ve chvíli, kdy vzbuzení občané vycházeli ven, a když viděli, o co jde, tak nadávali.

Ženich a nevěsta pocházeli z Duban i v případě, když se ženil Vraťa Spáčilů. Slávka Babiánková sice nebyla přímo sousedka, ale bydlela od něho asi tak 50 metrů daleko a naproti. Ti dva spolu chodili už za mlada. Pak nějaký čas pracovala Slávka v nějakém zdravotnickém zařízení někde na severní Moravě. Když se ale vrátila, dali se znovu dohromady. Proto měli na slavobráně napsáno: „Jedno české heslo praví, stará láska nerezaví!“

A Vraťa měl napsáno: „Prodej trubku, JAWU na hodinu, kup hned kočár pro rodinu!“

Jejich láska skutečně nezrezavěla a manželství vydrželo až do smrti Slávky. Tentokrát ovšem slavobrány neskončily bez komplikací. Při přechodu celé party od Spáčilů k Babiánkům rozjařený Jarda Horný, zvaný Marha pěstí prorazil okno manželům Dudovým a poranil si předloktí. Proto jsme byli nuceni po nouzovém ošetření cestovat do Vrbátka, jak jinak než kolektivně, k lékaři MUDr. Bohumilu Žondrovi, který tehdy bydlel v uličce blízko dnešního obecního úřadu, kde měl i ordinaci. Bylo už k půlnoci a většina z nás měla obavy, že doktor bude zuřit, tak jsem s Jardu šel do ordinaci já. Ale pan doktor nenadával. Přijal nás s pochopením. Odborně Jardu ošetřil a pozval ho na kontrolu. Dovolil si jen malou otázku: „Musíš tak Jardu chlastat?“ Ten mu odpověděl svým osobitým způsobem: „Pardón slečno“. Tomu se pan doktor upřímně zasmál.

O pár let později jsem od pana doktora potřeboval nějaké potvrzení. Ochotně mi ho napsal, ale neodpustil si malou, skoro otcovskou otázku: „Jirko, ještě piješ?“

Když se ženil můj celoživotní nejlepší přítel Tonda Mazalů, napsal jsem mu na slavobránu:

„Toníčku rozmilý, ženit se míníš, buď Ty litovat, nevíš, co činíš!“ Foto Vráti

Spáčila to dokumentuje, i když už není moc kvalitní. Na revanš Tonda, když jsem se ženil já, nakreslil slavobránu mně. Zpodobnil mne jako malíře, který zrovna maluje akt. Text už si nepamatuji. Maloval to už v Lutíně, kde po svatbě bydlel a jeho tchýně, když nebyli Tonda a Lída, jeho žena, doma, do jejich bytu vodila sousedky z okolí, aby jim prý ukázala, co její zeťák dovede.

Jednu z posledních slavobrán jsem maloval Jirkovi Smékalovi, no a ta zase měla „předehru“. Jako svobodný jsem chodil spolu s Jirkou a Zdeňkem Vojáčkem do cizích zahrad na ovoce. Po svatbě už pak pochopitelně ne. Tak chodili sami. Jednou byli na jahodách v zahradě paní učitelky Hlačkové a ona je „prohnala“. Pochlubili se s tím na hřišti u sokolovny, kde se hrával volejbal. Slyšela to jedna příbuzná té učitelky a žalovala. Paní učitelka, věrná svým vychovatelským povinnostem, nasbírala mísu jahod a zanesla je ke Smékalům, aby prý nemusel lézt Jirka do její zahrady. Pochopitelně jsem se to dozvěděl, a tak na slavobránu jsem mu nakreslil karikaturu paní učitelky s mísou jahod a napsal ve verších poučení starších, že má jíst vitamíny, aby měl dostatek sil pro plnění manželských povinností.

Řada těch, kterým jsem kdysi namaloval slavobránu a napsal nějakou „blbost“, už bohužel není mezi námi. Žije už jen pár děvčat a hrstka kluků, lépe babek a dědků. Mezi ty dědky patří Vraťa Spáčilů, od kterého mám i ty fotografie slavobrán. S Vraťou máme interní dohodu, že při každém setkání si potřeseme pravicemi, protože nevíme, jak dlouho si s nima budeme moci ještě třást.

Touto nepříliš optimistickou interní dohodou končím článek, ale slibuji, že pokud budu ještě živ, či nezkalí mi mysl „cementóza“, za předpokladu, že bude ze strany redakce Trianglu zájem, napíši zas něco příště.

Dubanský Jiří

Po roce 1989 bydlela několik let vedle nás v popisném čísle Dubany 41 rómská rodina Mirgových, která měla tři děti – Pepu, Andreu a Davida.

Ta Andrea byla nejen pohledná, ale i chytrá. Vystudovala s úspěchem ekonomickou školu v Prostějově s maturitou. Namaloval jsem tehdy její portrét a dnes jsem požádal redakci Trianglu o jeho otištění. Aby ti, co ji znali, mohli posoudit, jak se mi povedl. Mám jenom fotografii, originál jsem Andrei tenkrát daroval.

Dubanský Jiří

Maškarní karneval pro dospělé

Letošní šibřinky se nesly v tématu Podmořský svět. Díky nápadité výzdobě jsme se ocitli pod mořskou hladinou plnou ryb, medúz, lodí a námořníků. Ty nejlepší masky ocenil sám bůh vodní říše Neptun. Již nyní začínáme připravovat další ročník. Tentokrát se necháme inspirovat karnevalem v dalekém Rio de Janeiru. Těšíme se, s jakými originálními nápady přijdete tentokrát!

Kulturní komise

Rybářský kurz

Rybářský kroužek pod Centrem volného času pokračoval i v letošním roce. Začali jsme teoretickými znalostmi, poté trénovali všechny rybářské dovednosti jako nahažování či navazování háčků. Na jaře jsme pak vyrazili do terénu, a to na hrdibořickou „Rašku“. Završením kurzu byla naše účast na Okresních rybářských závodech v Čehovicích. Přes malé zastoupení rybářů z našich obcí, jsme

vyhráli, co se dalo. V soutěži o největší rybu vyhrál Michal Kvapil z Vrbátek, který chytil krásného lína. V soutěži o největší počet ryb v kategorii dívek vyhrála Barbora Russová z Vrbátek a v kategorii chlapců Jakub Vinklárek z Vrbátek. Budeme se těšit, že rybářský kroužek bude v příštích letech zase pokračovat.

Tomáš Hrbata

FOTOKVÍZ: Uhádnete, která je to ulice?

řešení na str. 28

r. 1911

Dopisy redakci

Vážená redakce, píši Vám, protože se chci s Vámi i se čtenáři podělit o kritiku jednoho nešvaru. Často, když přijdu odpoledne z práce, jdu vyvenčit našeho pejska na procházku. A chodíme nejen za humny, ale procházíme i ulicemi naší vesnice. Pejsek se proběhne a já si tak trochu vyvětrám hlavu. Často, vlastně téměř vždy, když potkáme naši mládež, třeba i školáky ze základní školy, míváme se bez ničeho. Děti i odrostlejší mládež se na mě podívá a to je vše. Prostě mi chybí to, co bylo dřív úplně běžné a přirozené – pozdravení. Ještě snad nejsem tak stará, abych tady zbytečně mentorovala a naříkala, cože dobrého bylo za našich časů a dnes už není. Pamatuji si, když jsem chodila na základku, tak pokud jsem nepozdravila na ulici někoho staršího, hned druhý den jsem byla v ředitelně na koberečku. Jistě, i my jsme v letech dospívání procházeli pubertou. A tak „dobrý den“ se často měnilo na nejasné zamumlání „mmbrydn“. Ale zdravení pro nás bylo samozřejmostí a nikdo nad tím

vůbec nepřemýšlel. Všimla jsem si, že když procházím přes Vrbátky, lidé jdou po ulici a pokud mají někoho potkat, raději skloní hlavu, aby nemuseli pozdravit. Zdraví se jen ti, co se znají. V Dubanech mám jinou zkušenost. Tam se zdraví všichni, mladí zdraví starší, starší se zdraví mezi sebou, zdraví se lidé, kteří se navzájem neznají. Když procházím Štětovicemi, tak tam málokdy někoho na ulici potkám, ale i tam se lidé mezi sebou zdraví víc. Naše vesnice se rozrůstá, už se všichni mezi sebou navzájem ani neznáme. Ale přece jen, nejsme ve městě v paneláku. Stačí přece tak málo, při vzájemném setkání si popřát dobrý den. A když se přitom na sebe třeba i usmějeme, bude pro všechny zbytek dne hned hezčí. Rodiče a učitelé, zkuste k tomuto vychovávat své děti a žáky. Já vím, doba se mění, ale dobré zvyky by se měnit nemusely.

Čtenářka z Vrbátek (čtenářka si nepřeje, aby její jméno bylo zveřejněno, redakce je o jménu informována)

Sokol Dubany hledá sportovní vedoucí

Máte rádi sport a umíte to s dětmi? Hledáme dobrovolníky, kteří by byli ochotni vést kroužek pro děti. Pomůžeme, jak jen budeme moci. V případě zájmu, prosím, kontaktujte obecní úřad, nebo pište na email: Vasa.Kovar@seznam.cz.

Děkujeme / Sokol Dubany

Oranžová stuha

Kritizují, všechno špatně přece,
Oni by to zvládli lehce –
Průzračné jak voda v řece

...

Jenom se jim prostě nechce

...

V hospodě pak denně sedí
A pijí přitom jako duha
Jiného však práce těší
I když to jde někdy ztuha

...

Pak ovšem dá se slavit lecos
A je to taky velká vzpruha
Tak jak slavili jsme letos
Cenu s názvem:
Oranžová stuha !

Pablo Zahradník / Vrbátky

Generální oprava dubanských varhan se již připravuje

Vážení a milí spoluobčané, přátelé hudby a fanoušci dubanských varhan. Ráda bych vás informovala o průběhu veřejné finanční sbírky na opravu a o chystané generální opravě varhan. Do dnešního dne se ve veřejné sbírce vybralo cca 100 000 Kč. Všem štědrým dárcům mnohokrátě děkuji. Sběrka však stále probíhá a finanční dary můžete posílat na účet farnosti Dubany: 4021220369 / 0800, vzkaz pro příjemce – „Sběrka na varhany“. Farnost vám vystaví potvrzení o daru pro uplatnění odpočtu z daně (jak u zaměstnavatele, tak pro Finanční úřad).

V měsíci říjnu náš kostel navštívil Mgr. Jan Gottwald, organolog Arcibiskupství olomouckého, kde je i členem Subkomise pro liturgickou hudbu a dokumentátor varhan při Národním památkovém ústavu. Naší pracovní schůzky se účastnil náš nový pan farář otec Jiří Bernard Špaček a všichni jsme se shodli na provedení kompletní generální opravy se závěrem, že se varhany uvedou do původní renesanční podoby, tedy do původního stavu, v jakém byly postaveny, včetně rejstříků. Do původní podoby bychom rádi uvedli i varhanní skříň. Což je to, co je zpravidla na každých varhanách nejvíce vidět. Tuto varhanní skříň, na rozdíl od

vlastních varhan, navrhuje, vyrábí či restauruje jiný řemeslník či jiná firma. Na varhanní skříni je kromě akustických a technických parametrů významná i stránka výtvarného provedení, která zpravidla koresponduje s provedením interiéru kostela a s jeho architekturou. Proto bychom se rádi vrátili i k původnímu nátěru a barvě této skříně.

Pan magistr naše varhany podrobně prohlédl, zdokumentoval a odhadl předběžnou cenu opravy, která se pohybuje kolem 1,5 mil. Kč. V průběhu listopadu bude vypracován technicko-historický posudek, rozpočet rekonstrukce a bude vypsáno výběrové řízení na rekonstrukci. Budou pozváni licencovaní varhanáři specializující se na tento typ nástroje a vybrána bude firma s nejnižší cenovou nabídkou. Toto výběrové řízení bychom rádi realizovali a smlouvu podepsali do konce tohoto roku.

Je pravdou, že vybraná částka 100 000 Kč není ani na to, že bychom na opravu jen pomysleli, ale zdroje farnosti a další štědrí dárci nám to umožňují. Všem veliké díky. O průběhu celého procesu vás budu v dalším čísle podrobně informovat a dá-li Pán Bůh, budeme v příštím roce slavit znovuzrození varhan. Miroslava Burešová

Střípky z historie našich obcí

Dnes pro nás není žádný problém poslat e-mail, SMS nebo obyčejný dopis. Těžko si většina z nás představí dobu dávno minulou, kdy se dopisy či různá oficiální oznámení posílala poslem a jejich tajemství chránila neporušená pečeť. Dostaly se nám do rukou fotografie pečeti, které používaly naše obce.

PEČEŤ VRBÁTKY – Pečetní destička má okrouhlý tvar o průměru 35 mm. V pečetním poli stojí vrba, napravo od ní je radlice ostřím přivrácená ke stromu, vlevo se nachází květ se šesti okvětními lístky. Opis z obou stran lemován perlovci zní „DIEDINA WRBATKA“.

PEČEŤ DUBANY – Pečeť okrouhlého tvaru má v pečetním poli paži držící snítku lilie se třemi květy, dole je uveden letopočet 1667. Opis mezi perlovcem a linkou zní „PEZET DIEDINI DVBAN“. Dubany obdařila pečetí v roce 1666 Zuzana Barbora Weltzerovna s konventem sv. Kláry – uvádí se dokonce, že lilie byla bílá na zeleném stonku (Dubany chvíli patřily klášteru sv. Kláry v Olomouci).

PEČEŤ ŠTĚTOVICE – Na pečetí okrouhlého tvaru je štít zdobený v bočních výkrojích palmetkami. Na štítě jsou radlice a krojidlo hroty dolů, nad nimi letopočet 1645 rozdělený květem, číslice 4 je psána obráceně. Opis mezi linkou a perlovcem zní „PECZET DIEDINI STEITOWICZ“

PEČEŤ MARGELIKOV – V okrouhlém pečetním poli je zobrazen Beránek Boží s korouhví přes pravou přední nožku. Opis umístěný mezi perlovcem a linkou s věncem zní „PECZET OBE(ZNI) DIEDINI MARHELIKOW“, AO 1789“

Popisky pečeti – čerpáno s Trianglu č. 3 z roku 2001, Článek heraldika Miroslava J. P. Pavlů a Archiv města Prostějova.

Na základě těchto pečeti byl navržen současný znak naší obce. Všechny zobrazené pečete najdete v prostějovském muzeu.

-redakce-

V roce 2016 nás opustili...

Miroslav Vantuch, Štětovice, 68 r.
Marie Vavrdová, Vrbátky, 85 r.

Jaroslav Rozsival, Vrbátky, 85 r.
Anna Ručilová, Vrbátky, 94 r.

V roce 2017 nás opustili...

Jana Beranová, Vrbátky, 52 r.
Eva Hoferová, Dubany, 70 r.
Stanislav Zatloukal, Štětovice, 85 r.
Květoslava Válová, Vrbátky, 88 r.
Miroslav Nakládal, Dubany, 84 r.
Drahlava Melicharová, Dubany, 86 r.

Alice Zámečníková, Dubany, 56 r.
Zdeňka Hrbatová, Vrbátky, 61 r.
Jaroslav Zatloukal, Vrbátky, 70 r.
Ladislav Trnka, Vrbátky, 72 r.
Anežka Dokoupilová, Vrbátky, 84 r.
Libor Nakládal, Štětovice, 59 r.

Milan Ringoš, Vrbátky, 54 r.
Františka Nakládalová, Dubany, 84 r.
František Pospíšil, Vrbátky, 69 r.
Josef Vojáček, Dubany, 89 r.
Josef Kavánek, Štětovice, 91 r.

Narozené děti

2016 (VIII–XII) – 2017 (I–VIII)

Sebastian Čechák, František Jurča, Aneta Svobodová, Gabriela Novotná, Valentýna Alice Dohnalová, Jakub Křížek, Stela Marková, Štěpán Bureš, Patrik Baláž, Daniel Říha, Aneta Dubná, Kristýna Juříková, Adam Škoda, Justin Gábor, František Markvart, Tereza Kotrysová, Marek Spurný, Petr Mariňák, Daniela Červeňáková, Beáta Čáslavová, Vítek Vaníček, Štěpán Kábrt, David Svozil, Marie Frančová, Leila Behárová, Terezie Vlácilová, Dominik Valenta.

Sebastian Čechák
Vrbátky

František Jurča
Štětovice

Aneta Svobodová
Vrbátky

Gabriela Novotná
Vrbátky

Valentýna Alice
Dohnalová, Dubany

Jakub Křížek
Štětovice

Stela Marková
Dubany

Štěpán Bureš
Vrbátky

Patrik Baláž
Štětovice

Daniel Říha
Vrbátky

Aneta Dubná
Vrbátky

Kristýna Juříková
Vrbátky

Adam Škoda
Štětovice

František Markvart
Dubany

Tereza Kotrysová
Štětovice

Marek Spurný
Vrbátky

Petr Mariňák
Vrbátky

Beáta Čáslavová
Dubany

Vítek Vaníček
Dubany

Štěpán Kábrt
Vrbátky

David Svozil
Vrbátky

Marie Frančová
Vrbátky

Leila Behárová
Vrbátky

Terezie Vlácilová
Vrbátky

Dominik Valenta
Štětovice

Fotografie dětí se pořizují na vítání občánků. Pokud se vítání občánků nemůžete zúčastnit a rádi byste fotografii svého miminka měli v Trianglu zveřejněnou, pošlete ji prosím na adresu: podatelna@vrbatky.cz. Děkujeme.

VELKÁ FOTOGRAFICKÁ SOUTĚŽ Vítězové roku 2017

V průběhu letošního roku jsme od vás opět obdrželi do soutěže spoustu pěkných fotografií zachycujících momentky z našich obcí. Jsme rádi, že se počet příspěvků každým rokem zvyšuje. Je opravdu těžké pro hodnotící komisi vybrat ty nejlepší tři. Nakonec se komise shodla na tomto pořadí: Na prvním místě a vítězem za rok 2017 je fotografie dubanského kostela od Natherové Věry. Jako vítězný příspěvek je tato fotografie zároveň letošní titulní obálkou časopisu. Druhé místo obsadila fotografie zobrazující pannu Marii od Lenky Svobodové. Třetí místo obsadila fotografie „štětovické rašky“ od Romany Směšné. Děkujeme všem, kteří se soutěže zúčastnili a těšíme se na vaše krásné fotografie v dalším ročníku 2018.

Další rok fotografické soutěže

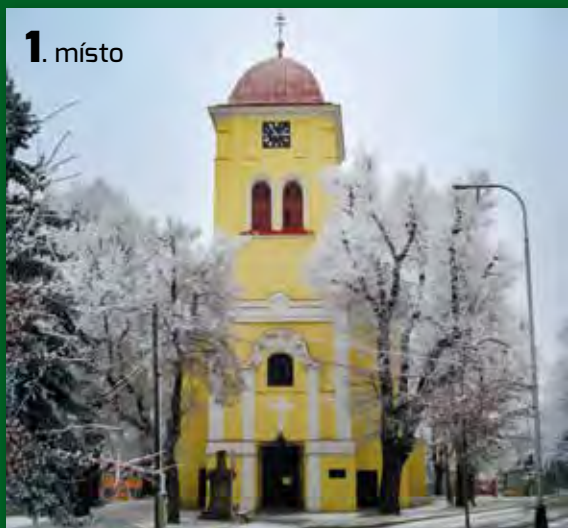
Jsme rádi, že se do vašeho povědomí čím dál tím více dostává každoroční fotografická soutěž časopisu Triangl. Tři nejlepší fotografie loňské soutěže jsme otiskli v minulém Trianglu. Zde jen dokumentujeme, že kromě hlavní, trochu symbolické ceny, tj. otištění vítězné fotografie na titulní straně našeho časopisu, obdrží úspěšní autoři i hodnotné věcné ceny. Fotografie zachycuje výherce loňské fotografické soutěže s odměnami od obce.

Protože má soutěž za sebou již pár ročníků, pomalu se nám v redakci množí vaše fotografie, příspěvky do soutěže, které nebyly ohodnoceny a vy jste neměli možnost je vidět. A tak přemýšlíme, jak je využít. Některé z vašich fotografií byly použity v obecním kalendáři, zatím bez uvedení autorů. I v příštích letech neoceněné fotografie budou v obecních kalendářích, a to již včetně jména autora. Možná časem uspořádáme u nějaké vhodné příležitosti výstavu fotografií, možná vytvoříme nějakou přílohu našeho časopisu. Pokud máte na využití těchto fotografií, zachycujících krajinu, urbanistiku a poetiku našich obcí, nějaký nápad, budeme rádi, když nás o něm budete informovat.

Současně prosíme všechny zdatné fotografe, pošlete nám prosím fotografie v dostatečném rozlišení, jinak je není možné použít pro tisk titulní strany. Děkujeme.

-redakce-

1. místo

2. místo

Oprava z minulého čísla: Omlouváme se za chybné uvedení jména výherce 2. místa fotografické soutěže. Výherce je Václav Kovář a fotografie znázorňovala Dubany u remízky.

-redakce-

3. místo

